

கீதா

1

எதிர்பாராத விருந்தாளி!

கீதா பரபரத்துக் கொண்டு இருந்தாள்!

கால்கள் தரையில் பரவாமல், காற்றிலே மிதக்கும் வானத்துத் தேவதைபோல, வீட்டுக்கும், வாசலுக்குமாக ஓடிக்கொண்டு இருந்தாள்.

வெளியில் - வீதியில் ஒரு சிறு ஓசை கேட்டால் போதும், "அதோ அண்ணா வந்துவிட்டார்!" என்று வாசலுக்கு ஓடுவாள்! "ஓ" என்று ஏமாற்றத்துடன் திரும்புவாள்.

"கொஞ்சம் நில்லுடி" என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டே சிவகாமி அம்மாள் வந்தாள். அவள் கையில் மல்லிகைக் கொத்து இருந்தது. "இந்தப் பூவை தலையில் வைத்துக் கொள்."

கீதா அழகாக இரட்டைச் சடை பின்னியிருந்தாள். இரண்டு கண்ணாடி பாம்புகள் போல அவை நீண்டு தொங்கின.

"கீதா! வையுங்கள் அம்மா" என்று அவசரப்பட்டுக் கொண்டே கீதா, தாயிடம் தலையைத் திருப்பிக் காட்டினாள்.

அம்மா! கந்தலில் மல்லிகைச் சரத்தை வைக்க சிவகாமி அம்மாவின் முயற்சித்தபொழுது, வெளியில் "ஜல் ஜல்" என்ற ஓசை

கேட்டது.

“அம்மா அதோ குதிரை வண்டி, அண்ணா வந்து விட்டார்” என்று கூறிக்கொண்டே கீதா வாசலுக்கு ஓடினாள்.

ஆசையோடு வெளியில் எட்டிப் பார்த்தாள்.

அது குதிரை வண்டிதான். ஆனால், அது அவளது வீட்டைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டு இருந்தது. அந்த வண்டியில் அவளுடைய அண்ணன் இல்லை. செந்தில் ஆண்டவன் கோயிலுக்குச் செல்லும் யாரோ அமர்ந்து இருந்தார்கள்.

கீதா முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வீட்டுக்குள் திரும்பினாள்.

கூடத்தில் அமர்ந்து இருந்த சிவநேசர், “என்னம்மா கீதா உன் அண்ணன் வந்தாகி விட்டதா?” என்று கேட்டார். அவரது குரலில் கேலியும் கிண்டலும் குழைந்து இருந்தன.

“இல்லேப்பா” என்று வருத்தத்துடன் கூறிக்கொண்டே கீதா உள்ளே சென்றாள்.

மகனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் சிவநேசருக்கும் தான் இருந்தது. ஆனால் அவர் கீதாவைப் போல சிறு பிள்ளை அல்ல. எனவே, ஆசையை அடக்கிக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து இருந்தார்;

அவருடைய மூத்த பிள்ளை குமரேசன், மூத்த பிள்ளை மட்டுமல்ல; ஒரே மகனுங்கூட. இராணுவத்தில் பணியாற்றுகிறான். அவன் விடுமுறையில் வருகிறான் என்றால், வீட்டில் உள்ள அனைவருமே ஆவலுடன் தானே எதிர் பார்ப்பார்கள்!

கீதாவின் கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்து, பூவை வைத்துக் கொண்டே “என்னடி உன் அண்ணன் வந்தாகி விட்டதா!” என்று சிவகாமி அம்மாளும் குத்தலாகக் கேட்டாள்.

கீதாவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. “ஏம்மா அண்ணனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை உங்களுக்கு இல்லையா?” என்று வெடுக்கென்று கேட்டாள்.

“இல்லாமல் என்னடி? என் ராஜாவைப் பார்த்து எவ்வளவு காலமாகி விட்டது!”

சிவகாமி அம்மாள் பேசவில்லை, பெற்ற வயிறு பேசியது. பிள்ளையைக் காணும் ஆவல் அந்தத் தாய் உள்ளத்தில் வெள்ளம் போல புரண்டு கொண்டு இருந்தது. ஆனால் கீதாவைப் போல பரபரக்கவில்லை.

கீதா ஏமாற்றத்தோடும், எரிச்சலோடும் உட்கார்ந்து விட்டாள். ‘சே இந்த அண்ணா சுத்த மோசம்’, என்று அண்ணனை அர்ச்சனை பண்ணத் தொடங்கி விட்டாள்.

அப்பொழுது வெளியில் மீண்டும் “ஜல் ஜல்” என்ற சலங்கை ஓசை கேட்டது.

அந்த ஓசை கீதாவின் காதுகளில் நன்றாக விழுந்தது. ஆனால், அவள் பிடிவாதமாக பிடித்து வைத்த பிள்ளையார் போல இருந்த இடத்திலே இருந்தாள், இன்னொரு முறை ஏமாந்தால், அவளுக்கு அழுகையே வந்து விடும் போல இருந்தது.

“அம்மா சின்னையா வந்தாகி விட்டது.”

வேலைக்காரனின் குரல், வெளியில் இருந்து கேட்டது.

அவ்வளவுதான் கீதா புள்ளிமான் போல துள்ளிப் பாய்ந்தாள்!

அவள் வாசலை அடைந்த பொழுது அவள் வீட்டு முன் ஒரு குதிரை வண்டி நின்று கொண்டு இருந்தது.

கீதா மகிழ்ச்சியில் தன்னையே மறந்து, வாசல்படிகளில் இறங்கி வீதிக் கே போய் விட்டாள்.

ஆவலுடன் குதிரை வண்டியில் இருந்து வாட்ட சாட்டமான ஊளியை ஒருவன் இறங்கினான்.

அவளுடைய தாமரை முகம் வெட்கத்தால் பவளம் போல சிவந்து விட்டது!

“அம்மா அதோ குதிரை வண்டி, அண்ணா வந்து விட்டார்” என்று கூறிக்கொண்டே கீதா வாசலுக்கு ஓடினாள்.

ஆசையோடு வெளியில் எட்டிப் பார்த்தாள்.

அது குதிரை வண்டிதான். ஆனால், அது அவளது வீட்டைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டு இருந்தது. அந்த வண்டியில் அவளுடைய அண்ணன் இல்லை. செந்தில் ஆண்டவன் கோயிலுக்குச் செல்லும் யாரோ அமர்ந்து இருந்தார்கள்.

கீதா முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வீட்டுக்குள் திரும்பினாள்.

கூடத்தில் அமர்ந்து இருந்த சிவநேசர், “என்னம்மா கீதா உன் அண்ணன் வந்தாகி விட்டதா?” என்று கேட்டார். அவரது குரலில் கேலியும் கிண்டலும் குழைந்து இருந்தன.

“இல்லேப்பா” என்று வருத்தத்துடன் கூறிக்கொண்டே கீதா உள்ளே சென்றாள்.

மகனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் சிவநேசருக்கும் தான் இருந்தது. ஆனால் அவர் கீதாவைப் போல சிறு பிள்ளை அல்ல. எனவே, ஆசையை அடக்கிக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து இருந்தார்;

அவருடைய மூத்த பிள்ளை குமரேசன், மூத்த பிள்ளை மட்டுமல்ல; ஒரே மகனுங்கூட. இராணுவத்தில் பணியாற்றுகிறான். அவன் விடுமுறையில் வருகிறான் என்றால், வீட்டில் உள்ள அனைவருமே ஆவலுடன் தானே எதிர் பார்ப்பார்கள்!

கீதாவின் கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்து, பூவை வைத்துக் கொண்டே “என்னடி உன் அண்ணன் வந்தாகி விட்டதா!” என்று சிவகாமி அம்மாளும் குத்தலாகக் கேட்டாள்.

கீதாவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. “ஏம்மா அண்ணனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை உங்களுக்கு இல்லையா?” என்று வெடுக்கென்று கேட்டாள்.

“இல்லாமல் என்னடி? என் ராஜாவைப் பார்த்து எவ்வளவு காலமாகி விட்டது!”

சிவகாமி அம்மாள் பேசவில்லை, பெற்ற வயிறு பேசியது. பிள்ளையைக் காணும் ஆவல் அந்தத் தாய் உள்ளத்தில் வெள்ளம் போல புரண்டு கொண்டு இருந்தது. ஆனால் கீதாவைப் போல பரபரக்கவில்லை.

கீதா ஏமாற்றத்தோடும், எரிச்சலோடும் உட்கார்ந்து விட்டாள். ‘சே இந்த அண்ணா சுத்த மோசம்’, என்று அண்ணனை அர்ச்சனை பண்ணத் தொடங்கி விட்டாள்.

அப்பொழுது வெளியில் மீண்டும் “ஜல் ஜல்” என்ற சலங்கை ஓசை கேட்டது.

அந்த ஓசை கீதாவின் காதுகளில் நன்றாக விழுந்தது. ஆனால், அவள் பிடிவாதமாக பிடித்து வைத்த பிள்ளையார் போல இருந்த இடத்திலே இருந்தாள், இன்னொரு முறை ஏமாந்தால், அவளுக்கு அழுகையே வந்து விடும் போல இருந்தது.

“அம்மா சின்னையா வந்தாகி விட்டது.”

வேலைக்காரனின் குரல், வெளியில் இருந்து கேட்டது.

அவ்வளவுதான் கீதா புள்ளிமான் போல துள்ளிப் பாய்ந்தாள்!

அவள் வாசலை அடைந்த பொழுது அவள் வீட்டு முன் ஒரு கூதியை வண்டி நின்று கொண்டு இருந்தது.

கீதா மகிழ்ச்சியில் தன்னையே மறந்து, வாசல்படிகளில் இறங்கி வீதிக்கே போய் விட்டாள்.

ஆவலுடன் குதிரை வண்டியில் இருந்து வாட்ட சாட்டமான காரியம் ஒருவன் இறங்கினான்.

அவளுடைய தாமரை முகம் வெட்கத்தால் பவளம் போல சிவந்து விட்டது!

2

மீண்டும் வருகிறேன்

கீதாவின் விடுமுறை நாட்களை ஒட்டி வரும்படியாகத் தான் குமரேசனும் வீவு எடுப்பது வழக்கம்.

அவன் வந்து விட்டால் போதும். கீதா ஒரேடியாகக் கொட்டம் அடிப்பாள். அண்ணனை அழைத்துக் கொண்டு கடற்கரை எங்கும் சுற்றுவதும், வள்ளி குகை மீது ஏறுவதும் அமலபுரத்துக்குக் கடலோரமாக நடந்தே சென்று மீன் வாங்குவதும், நாவல் பழமரச் சோலைக்குச் செல்வதுமாக ஒருநாள் ஒரு வினாடியாகக் கழிந்து போகும்.

அதுவும் இப்போது கீதா கல்லூரி மாணவி. அந்தக் கதைகள் வேறு அண்ணனிடம் அளக்க வேண்டியது நிறை இருந்தன. ஆனால்...

விடுமுறைக்கு வந்த அண்ணன் தனியாக வரவில்லையே. அவனோடு அவனுடைய நண்பன் பிரபுவும் சேர்ந்து வந்து விட்டானே. சேர்ந்து வந்தான் என்றால் சேர்ந்தே தான் இருந்தார்கள்.

கீதாவுக்கு குமரேசனிடம் தனியே பேச வாய்ப்புக் கிடைக்க வில்லை. அண்ணனோடு ஒரு வார்த்தை பேச முடியாமல் "இது" வேறு கூடவே அலைகிறதே என்று மனதில் கடுத்துக் கொண்டாள்.

"அவர் பாட்டில் இருந்து விட்டு போகட்டும். நமக்கென்ன?" என்று குமரேசனிடம் கலகலப்பாகப் பேச முயன்றாள் - முடிய வில்லை. பிரபுவின் முன்னிலையில் ஏதோ ஒரு வெட்கம் - ஒரு தயக்கம் வந்து அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டது. கடைசியாகச் சங்கடத்துடன் விலகிப் போய் விடுவாள். தனிமையில் திண்டாடினாள்.

நகராத பொழுதையும் உற்சாகத்துடன் ஓடச் செய்ய கீதா வுக்கு ஓர் அருமை இடம் இருந்தது. அதுதான் கடற்கரை.

கீதா

அங்கே போய் சிப்பி பொறுக்கத் தொடங்கி விட்டாள் என்றால், காலநேரமே அவளுக்கு மறந்துவிடும்.

திருச்செந்தூரில் கடற்கரையையொட்டி கீதாவின் வீடு இருந்தது. கீதா பாளையங்கோட்டையில் விடுதியில் தங்கிப் படித்து வந்தாள். விடுமுறையின் போது வீட்டுக்கு வருவாள். வந்துவிட்டால், காலையும் மாலையும் கடல் ஓரத்தில்தான் கழியும்.

கடற்கரையில் சுண்ணாம்புக் காளவாய்க்காகக் கடலில் இருந்து நிறையக் கிளிஞ்சல்களை அரித்துப் போட்டு வைப்பார்கள். கண்களைக் கவரும் வித விதமான சிப்பிகள் சங்குகள், சோழிகள் எல்லாம் அந்தக் கிளிஞ்சல் குவியலில் கலந்து கிடக்கும். அவற்றை யாரேனும் பொறுக்கினால் சிப்பி அரிப்பவர்கள் அவர்களைத் தடுப்பது இல்லை.

அதிலும், கீதாவை அறியாதவர்கள் அங்கு யாரும் இல்லை. காலை மாலை எந்நேரமும் சிப்பிக்குவியலுக்குள் தான் கீதா இருப்பாள். ஒவ்வொரு விடுமுறையிலும் இந்தச் சிப்பிகளைச் சேகரித்து வைப்பது கீதாவின் வழக்கம். விடுமுறை முடிந்து கீதா கல்லூரிக்குச் சென்றதும் அவற்றை எடுத்துக் குப்பையில் போடுவது அம்மா ரிவகாமியின் வழக்கம். இல்லாவிட்டால், கீதா சேர்த்த சிப்பிகளைக் கொட்டி வைக்க ஒரு வீடு போதாது.

குமரேசன் வரும் நாட்களில் மட்டும் சிப்பிக் குவியல்கள் காலக்க ஆள் இல்லாமல் இருப்பது வழக்கம். இந்த முறை கீதா வந்தாள் அண்ணனிடம் பேசி மகிழ வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. எனவே சிப்பிக் குவியலையே தஞ்சம் அடைந்தாள்.

இப்படித்தான் ஒரு நாள் மாலையில் சிப்பி பொறுக்கிக் கொண்டு இருந்தாள். திடீர் என்று குமரேசனுடைய குரல் கேலியாகக் கேட்டது. "இன்று வேட்டை பலமா, கீதா?"

கீதா திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. அண்ணனிடம் கொஞ்சம் பேசாமல் கூடவே ஓர் உடும்பை அழைத்து வந்ததில் அதோடு அண்ணனிடம் அவ்வளவு மும்முரம். தலை நிமிர்ந்து பார்க்காவிட்டால், அவளுடைய பதில் மட்டும் உற்சாகமாக வந்தது. "ஆமாம் அண்ணா, இன்றைக்கு நிறைய அழகு அழகாகச் சங்குகள்..."

மீண்டும் வருகிறேன்

கீதாவின் விடுமுறை நாட்களை ஒட்டி வரும்படியாகத் தான் குமரேசனும் வீவு எடுப்பது வழக்கம்.

அவன் வந்து விட்டால் போதும். கீதா ஒரேடியாகக் கொட்டம் அடிப்பாள். அண்ணனை அழைத்துக் கொண்டு கடற்கரை எங்கும் சுற்றுவதும், வள்ளி குகை மீது ஏறுவதும் அமலபுரத்துக்குக் கடலோரமாக நடந்தே சென்று மீன் வாங்குவதும், நாவல் பழமரச் சோலைக்குச் செல்வதுமாக ஒருநாள் ஒரு வினாடியாகக் கழிந்து போகும்.

அதுவும் இப்போது கீதா கல்லூரி மாணவி. அந்தக் கதைகள் வேறு அண்ணனிடம் அளக்க வேண்டியது நிறை இருந்தன. ஆனால்...

விடுமுறைக்கு வந்த அண்ணன் தனியாக வரவில்லையே. அவனோடு அவனுடைய நண்பன் பிரபுவும் சேர்ந்து வந்து விட்டானே. சேர்ந்து வந்தான் என்றால் சேர்ந்தே தான் இருந்தார்கள்.

கீதாவுக்கு குமரேசனிடம் தனியே பேச வாய்ப்புக் கிடைக்க வில்லை. அண்ணனோடு ஒரு வார்த்தை பேச முடியாமல் "இது" வேறு கூடவே அலைகிறதே என்று மனதில் கடுத்துக் கொண்டாள்.

"அவர் பாட்டில் இருந்து விட்டு போகட்டும். நமக்கென்ன?" என்று குமரேசனிடம் கலகலப்பாகப் பேச முயன்றாள் - முடிய வில்லை. பிரபுவின் முன்னிலையில் ஏதோ ஒரு வெட்கம் - ஒரு தயக்கம் வந்து அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டது. கடைசியாகச் சங்கடத்துடன் விலகிப் போய் விடுவாள். தனிமையில் திண்டாடினாள்.

நகராத பொழுதையும் உற்சாகத்துடன் ஓடச் செய்ய கீதா வுக்கு ஓர் அருமை இடம் இருந்தது. அதுதான் கடற்கரை.

அங்கே போய் சிப்பி பொறுக்கத் தொடங்கி விட்டாள் என்றால், காலநேரமே அவளுக்கு மறந்துவிடும்.

திருச்செந்தூரில் கடற்கரையையொட்டி கீதாவின் வீடு இருந்தது. கீதா பாளையங்கோட்டையில் விடுதியில் தங்கிப் படித்து வந்தாள். விடுமுறையின் போது வீட்டுக்கு வருவாள். வந்துவிட்டால், காலையும் மாலையும் கடல் ஓரத்தில்தான் கழியும்.

கடற்கரையில் சுண்ணாம்புக் காளவாய்க்காகக் கடலில் இருந்து நிறையக் கிளிஞ்சல்களை அரித்துப் போட்டு வைப்பார்கள். கண்களைக் கவரும் வித விதமான சிப்பிகள் சங்குகள், சோழிகள் எல்லாம் அந்தக் கிளிஞ்சல் குவியலில் கலந்து கிடக்கும். அவற்றை யாரேனும் பொறுக்கினால் சிப்பி அரிப்பவர்கள் அவர்களைத் தடுப்பது இல்லை.

அதிலும், கீதாவை அறியாதவர்கள் அங்கு யாரும் இல்லை. காலை மாலை எந்நேரமும் சிப்பிக்குவியலுக்குள் தான் கீதா இருப்பாள். ஒவ்வொரு விடுமுறையிலும் இந்தச் சிப்பிகளைச் சேகரித்து வைப்பது கீதாவின் வழக்கம். விடுமுறை முடிந்து கீதா கல்லூரிக்குச் சென்றதும் அவற்றை எடுத்துக் குப்பையில் போடுவது அம்மா ரிவகாமியின் வழக்கம். இல்லாவிட்டால், கீதா சேர்த்த சிப்பிகளைக் கொட்டி வைக்க ஒரு வீடு போதாது.

குமரேசன் வரும் நாட்களில் மட்டும் சிப்பிக் குவியல்கள் காலக்க ஆள் இல்லாமல் இருப்பது வழக்கம். இந்த முறை கீதா வந்தாள் அண்ணனிடம் பேசி மகிழ வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. எனவே சிப்பிக் குவியலையே தஞ்சம் அடைந்தாள்.

இப்படித்தான் ஒரு நாள் மாலையில் சிப்பி பொறுக்கிக் கொண்டு இருந்தாள். திடீர் என்று குமரேசனுடைய குரல் கேலியாகக் கேட்டது. "இன்று வேட்டை பலமா, கீதா?"

கீதா திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. அண்ணனிடம் கொஞ்சம் பேசாமல் கூடவே ஓர் உடும்பை அழைத்து வந்ததில்! அதோடு அண்ணனிடம் அவ்வளவு மும்முரம். தலை நிமிர்ந்து பார்க்காவிட்டால், அவளுடைய பதில் மட்டும் உற்சாகமாக வந்தது. "ஆமாம் அண்ணா, இன்றைக்கு நிறைய அழகு அழகாகச் சங்குகள்..."

“நான் பார்க்கலாமா?” என்று ஒரு கம்பீரமான குரல் கேட்கவும், கீதா திடுக்கிட்டுப் போனாள். பிரபு தானாக அவளிடம் பேசியதே இல்லை. ஒரு கணம் கீதாவின் கண், கை எல்லாம் அசைவற்று நின்றன.

பிறகு லேசாக முகம் சிவக்க இருகைகளிலும் கிளிஞ்சல்களைப் பரப்பி வைத்துக் கொண்டு அவனிடம் நீட்டினாள்.

ஆனால் அவன் கிளிஞ்சல்களை எங்கே பார்த்தான்.

அவன் பேசாமல் இருக்கவே கீதா நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

கண்ணாலேயே விழுங்கி விடுகிறவன் பிரபு தன் முகத்தைப்
பார்ப்பதைக் கண்டாள். உடனே அவள் முகம் ஒரே இரத்தமாகச்
சிவந்து போயிற்று.

“நீங்கள் காட்டுங்கள் அண்ணா” என்றாள். சூமரேசனுடைய கைகளில் கிளிஞ்சல்களைத் திணித்து விட்டு, வீட்டை நோக்கி ஓடியே போய்விட்டாள். பிரபுவின் பார்வை அவளைத் தொடர்ந்தது.

கும்பேசன் உரக்கச் சிரித்தான், நண்பனுடைய தோளில் தட்டி, “என்ன பிரதர், இந்தப் பார்வைக்கு எல்லாம் என்னிடம் அனுமதி பெறவேண்டுமாக்கும்” என்றான்.

"உன் அனுமதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறதப்பா" என்று பிரபு உல்லாசமாகச் சிரித்தது கீதாவுக்கு வேசாகக் கேட்டது.

இன்னமும் அவன் குரலைக் கேட்கவேண்டும் என்ற ஆசை மிகுதியாக உண்டாயிற்று. ஒரு நாளை புன்னகையுடன் வீட்டுக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டாள்.

“கீதா... கீதா...”

அடுப்படியில் அன்னை கொடுத்த காப்பியை வாங்கிக் குதூங்கித் துக்கொண்டு இருந்த கீதா, "இதோ வருகிறேன், அண்ணா" என்று குரல் கொடுத்தாள்.

காப்பியைப் பருகிக் கொண்டே வேகமாக கூடத்துக்கு வந்த வள் அருகே குமரேசனுடன் பிரபுவும் அமர்ந்து இருப்பதைப் பார்த்து, ஒதுங்கி நின்றுவிட்டாள். “என்ன அண்ணா?”

தங்கையைத் திரும்பி பார்த்த குமரேசன் அவள் கையில் காப்பி தம்ளர் இருப்பதைக் கண்டான், “எங்களுக்குக்கெல்லாம் காப்பி இல்லையா?” என்று கேலியாகக் கேட்டான்.

“அம்மா கொண்டு வருகிறாள்” என்று கீதா சொல்லிக் கொண்டு இருந்த பொழுதே சிவகாமி அம்மாளின் இரண்டு தம்ளரில் காப்பி எடுத்துக் கொண்டு அங்கே வந்து விட்டாள்.

கீதாவிடம் கொடுத்து விடக் கூடாதா அம்மா; அவள் வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் பிறகு எப்படி படித்துக் கொள்வது? என்று குமரேசன் கேட்டான்.

அம்மாவிடம் இருந்த தம்ளரை வாங்கி பிரபு கையில் கொடுத்து விட்டு தானும் ஒரு தம்ளரை வாங்கிக் கொண்டான்.

"கீதாவுக்கு வீட்டு வேலைகள் தெரியாதா, என்ன!" என்ற சிவகாமி அம்மாள், 'அவள் மீன் குழம்பு வைத்தால்?' சிவகாமி அம்மா, இன்று உங்கள் வீட்டில் மீன் குழம்பா? என்று அடுத்த பெரு அனந்தநாயகி வந்து கேட்பாள். இங்கே வைத்த குழம்பு அப்பகே மணக்கும்!" என்று பெருமையாகச் சொன்னாள்.

“அப்து...படியானால் இன்று கீதாவை மீன் குழம்பு வைக்கச் செய்து கொடுங்கள், அம்மா நம் வீட்டில் மீன் குழம்பு வைத்து எவ்வளவு நாட்களாகி விட்டது!” என்று குமரேசன் கூறினான்.

“நானும் இன்று மீன் குழம்பு வைப்பதாகத்தான் இருந்தேன்”
சுன்னாபா சிவகாமி அம்மாள்.

"நீயா... கீதா..." என்று குமரேசன் அழைத்தான்.

காரியையப் பருகியபடி அவள் இன்னும் அங்கேதான் நின்று
திருவிடைநீர் குடிநந்தாள்.

“அப்பா! ரத்துக்குப் போவோமா, மீன் வாங்க!” என்று குமாரன் கேட்டான்.

அவன் பதில் சொல்லுமுன் சிவகாமி அம்மாள் குறுக்கிட்டாள். "அவள் எதற்கப்பா? நீங்கள் இரண்டு பேருமாகப் போய் வாங்கி வாருங்கள்" என்றாள்.

அன்னையின் உள் கருத்து குமரேசனுக்குப் புரிந்தது. "அம்மா, பிரபு என் ஆருயிர் நண்பன். குணத்திலே தங்கக் கம்பி" என்றான். "எங்களுக்கு மீன் வாங்க என்னம்மா தெரியும்? கீதா வந்தால் தான் நல்ல மீனாகப் பார்த்து வாங்குவான்?"

சிவகாமி அம்மாவுக்கு தர்ம சங்கடமாகப் போய் விட்டது. பதில் பேசாமல் நின்றாள்.

"கீதா வருகிறாயா? மீன் வாங்கிக் கொண்டு வரலாம்" என்று குமரேசன் கூப்பிட்டான்.

"நான் வரவில்லை" என்று கீதா சினுங்கினாள். அவள் கால் கட்டை விரல் கோலம் போட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

பிரபு அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். மிகவும் நாணத்தோடு நின்ற பொழுது, அவள் அழகு பல ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாகத் தெரிந்தது!

"மீன் கடை இல்லேப்பா" என்று குமரேசன் சிரித்தான். "கடற்கரையில் சற்று தூரம் நடந்து போனால், அமலாபுரம் வரும். மீனவர்களின் படகுகள் அங்கே தான் கரை இறங்கும். புத்தம் புதிய மீனாகக் கிடைக்கும்."

"இந்த வெயிலில் அவள் எதற்கு" என்று சிவகாமி அம்மாள் சொன்னாள்.

"உங்கள் மகள் பெரிய தங்கச் சிலை! வெயிலில் போனால், கறுத்துப் போவான்" என்று குமரேசன் கேலி செய்தான்.

கீதாவுக்கு அண்ணன் மீது கோபம் கோபமாக வந்தது. பொய்க் கோபம் தான்! ஓர் இளைஞன் முன்னே வைத்துக் கொண்டு அவளை "தங்கச்சிலை என்று சொல்லலாமா?"

தாய் தயங்குவதையும் மகள் மயங்குவதையும் கண்ட பிரபு, "குமரேசா, நாம் இருவருமே போய் வருவோம்" என்று சொன்னான்.

"சரி" என்ற குமரேசன், "கீதா, நீ மிளகாய் அரைத்து வை. நாங்க இப்பொழுது வந்து விடுகிறோம்" என்று ஒரு துணிப் பையை தூக்கிக் கொண்டு மீன் வாங்கப் புறப்பட்டு விட்டான். மீனைக் கொண்டு வந்து தந்து விட்டுக் குளிக்க போனார்கள்.

குமரேசனும், பிரபுவும் கடலிலே குளித்து விட்டு வந்தார்கள். சரியான பசி!

வரும்பொழுதே 'அம்மா சாப்பாடு தயாரா' என்று தான் குமரேசன் கேட்டான்.

"உங்களுக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறோம்" என்ற சிவகாமி அம்மாள், சாப்பாடு எடுத்து வைக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

கீதா அம்மாவுக்கு உதவியாக இருந்தாள். ஆனால், அவள் சாப்பாட்டு அறைக்கு வரவில்லை. அடுப்படியிலேயே இருந்தாள். ஆனால், தண்ணீர் பாம்பு போல, தலையை நீட்டி நீட்டி சாப்பாட்டு அறையை அடிக்கடி எட்டிப் பார்க்கவும் தவறவில்லை.

"மீன் குழம்பு வெகு ஜோர்" என்ற குமரேசன் அப்படித் தானே பிரபு" என்று நண்பன் பக்கமாகத் திரும்பினான்.

அவனும் "ஆமாம்" என்று தலையை அசைத்தான்.

"எங்கே கீதாக்குட்டியைக் காணோம்?" என்று குமரேசன் பிடிபட்டான்.

அவள் அடுப்படியில் நிற்பதைப் பார்த்தான். "கீதாக்குட்டி! என் மீன் குழம்பு ரொம்பப் பிரமாதம்" என்று கூவினான்.

அப்பொழுது பிரபுவும் தலை நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்.

அவள் பார்வையும் அவன் மீது பாய்ந்தது.

"பிரமாதம்" மோதிக் கொண்டதுபோல, அந்தப் பார்வைகளைப் பார்த்தால் ஒரு மின்னெட்டு தோன்றியது!

அவ் வாய் முடியே விட்டது.

குமரேசனும், பிரபுவும் ஊருக்குக் கிளம்பி விட்டார்கள்.

சிவநேசரிடம் விடைபெறும் போது “மீண்டும் வருகிறேன்” என்றான் பிரபு.

சொல்லிவிட்டு, தூண்மறைவில் நின்றுகொண்டு இருந்த சீதாவை கடைக்கண்ணால் பார்த்தான்.

கீதா புரிந்து கொண்டாள். அவள் அதரங்கள் தாமாகப் புன்னகை புரிந்தன.

3

எரிமலை குழறியது

“சிவகாமி... சிவகாமி...”

சிவநேசர் உற்சாகத்துடன் மனைவியை அழைத்தார்.

அடுப்படி வேலையாக இருந்த சிவகாமி அம்மாள், கையை சேலை முந்தானையில் துடைத்துக் கொண்டு “என்னங்க?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

“உன் மகன் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான்.” என்று சிவநேசர் பெருமையாகச் சொன்னார்.

“என்ன எழுதியிருக்கிறான்”, என்று சிவகாமி ஆசையுடன் கேட்டாள்.

மகனிடம் இருந்து வரும் கடிதங்களைப் பார்க்கும் பொழுது, மகனையே நேரில் பார்ப்பது போல இருக்கும் அந்தப் பேதைத் தாய்க்கு.

“படிக்கிறேன், கேள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சிவநேசர் கடித உறையைக் கிழித்தார்.

சென்ற மாதம் நம் குமரேசன் விடுமுறையில் வந்து போன பின்பு அவனிடம் இருந்து வந்த இரண்டாவது கடிதம் இது. முதல் கடிதம், அவன் இரானுவ முகாமுக்குப் போய் சேர்ந்ததும் வந்தது.

“அன்புள்ள அப்பா அம்மா ஆகியவர்களுக்கு குமரேசன் வணக்கத்துடன் எழுதிக் கொண்டது. நான் இங்கு நல்ல சுகம்” என்று சிவநேசர் உரக்க படிக்கத் தொடங்கினார்.

“அதை இன்னொரு முறை படியுங்கள்” என்று சிவகாமி குறுக்கிட்டு கூறினாள்.

“நான் இங்கு நல்ல சுகம்” என்ற வரியை சிவநேசர் மீண்டும் அழுத்தமாகப் படித்துக் காட்டினார்.

“முருகா, நீதாம்பா என் மகனுக்கு ஒரு குறையும் வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று சிவகாமி பக்தி பெருக்கோடு கையைக் கூப்பினாள்.

சிவநேசர் தொடர்ந்தார்.

“உங்கள் இருவர் சுகத்தையும் அறிய ஆவல். கீதாக்குட்டி நன்றாக இருக்கிறாளா ஒழுங்காகப் படிக்கிறாளா?...”

“ஏங்க கீதா மீண்டும் இங்கே என்றைக்கு வருவாள்?” என்று சிவகாமி கேட்டாள்.

“அவளுக்கு இந்த மாதம் முழுவதுமே விடுமுறை இல்லை மாமம். அடுத்த மாதந்தான் வருவாளாம்” என்று சிவநேசர் சொன்னான்.

ஆனால், அதே நேரத்தில், “அப்பா...” என்று கூவிக் கொண்டு கீதா அவர் முன் வந்து நின்றாள்.

“உங்களுக்கு நூறு வயது” என்று சிவகாமி மகளை கிழித்தாள்.

“பாவமில்லை சொல். யார் காதிலாவது விழுந்தால் அவள் கதி என்ன ஆவாது? நூறு வயது கிழவியை எவன் திருமணம் செய்து கொள்ளுவான்!” என்று சிவநேசர் கிண்டல் செய்தார்.

“போங்கப்பா” என்று சிணுங்கி கீதா அப்பா கையில் இருந்த கடிதத்தைப் பார்த்து விட்டாள், “அப்பா அண்ணா கடிதம் எழுதியிருக்கிறாரா?” என்று ஆவலோடு கேட்டாள்.

“ஆமாம் என்ற சிவநேசர், “ஆமாம் இன்று உனக்கு விடுமுறை கிடையாதே. இங்கே எப்படி வந்தாய்!” என்று கேட்டார்.

“ஸ்டிரைக் நடக்கிறது. கல்லூரியை முடியாகி விட்டது” என்று கீதா அலட்சியமாகச் சொன்னாள்.

“ஏன் ஸ்டிரைக்” என்று சிவநேசர் கேட்டார்.

“அதெல்லாம் கேட்கக் கூடாது அப்பா” என்ற கீதா, “பரீட்சை நெருங்கி விட்டது, அதனால் ஸ்டிரைக்!” என்று இரகசியமாகச் சொன்னாள்.

“அப்படியானால் நீ நாலு நாளைக்கு இங்கேதான் இருப்பாயா, கீதா?” என்று சிவகாமி ஆசையாகக் கேட்டாள்.

“ஆமாம், அம்மா” என்ற கீதா, “அப்பா, அண்ணன் கடிதத்தை என்னிடம் கொடுங்கள். நான் படிக்கிறேன்” என்றாள். பிரபுவைப் பற்றி ஏதாவது செய்தி இருக்காதா என்ற நப்பாசை அவளுக்கு.

சிவநேசர் அவளிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தார்.

அவள் முதலில் இருந்து படிக்கத் தொடங்கினாள்.

சிவநேசர் குறுக்கிட்டு, தான் விட்ட இடத்தில் இருந்து படிக்கச் சொன்னார்.

ஆனால், சிவகாமி, “முதலில் இருந்துதான் இன்னொரு முறை படிக்கட்டுமே” என்றாள்.

கீதா அப்படியே படித்தாள்.

சிவநேசர் அதைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளாதவர் போல அலட்சியமாக இருந்தார்.

“... அப்பா நான் முதலில் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியவனாக இருக்கிறேன், தயவு செய்து பொறுத்திருளி என்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்.”

தலையும் இல்லாமல் வாலும் இல்லாமல் மொட்டையாக இருந்தது! ஆனால் இது காதில் விழுந்ததும் சிவநேசர் விழிப்பு அடைந்தார். “என்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்”

“அதுதானே எனக்கும் புரியவில்லை” என்றாள் சிவகாமி யும்.

“எனக்கே புரியவில்லை” என்ற கீதா, “மேலே படித்தால் புரியும்” என்று கடிதத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

“நான் இங்கே ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டேன்.”

“நீங்களும் அம்மாவும் எங்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டுகிறேன்?”

“என்ன என்ன” என்று புதறித் துடித்த சிவநேசர், கீதா கையில் இருந்த கடிதத்தைப் பறித்து, தானே படித்துப் பார்த்தார்.

அந்த வரிகள் கடிதத்தில் அப்படியே இருந்தன.

சிவகாமி மலைத்துப் போனாள்;

கீதாவுக்கு ஒரே திகைப்பு!

சிவநேசரோ மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் தாவினார்!

நெருப்பாக நின்றார்! “நாங்கள் எல்லாம் செத்து விட்டோம் என்று நினைத்து விட்டானா?” என்று பொறுமினார்.

“அப்படியெல்லாம் ஏன் பேசுகிறீர்கள்?” என்று சிவகாமி கண்களில் கலங்கினாள்.

“உன் மகன் செய்த காரியத்தை வேறு எப்படிச் சொல்லுவது? என்று சிவநேசர் மனைவி மீது பாய்ந்தார்.

“உமே ஒரு நெருக்கடி ஏற்பட்டு இருக்கும்” அப்பா. இல்லாவிட்டால் அண்ணன் இப்படிச் செய்திருக்க மாட்டார்; என்று கீதா சிந்தனையுடன் சொன்னாள்.

“நான் இது துறையில் ஒருத்தியை காதலித்தான் என்று வைத்துக் கொள்ள நான் முன் வருகிறேன் கேட்டால் சம்மதிக்க மாட்டோமா?” என்று சிவநேசர் சிரித்தார்.

கீதா பதில் சொல்லவில்லை. அப்பாவை ஆறுதல் படுத்துவ தற்காக “ஏதோ நெருக்கடி என்று சொன்னாளே தவிர “அப்படி என்ன நெருக்கடி ஏற்பட்டு இருக்க முடியும்” என்று அவள் சிந்தனைக்குக் கூட எட்டவில்லை.

“அம்மா கீதா நான் எழுதியதாக அவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுது” என்று சிவகாமி அம்மாள் கூறினாள்.

“அவனுக்கு யாரும் கடிதம் எழுதக்கூடாது” என்று சிவநேசர் கண்டிப்பாகச் சொன்னார்.

“பொண்ணு யாரு... குலம் என்ன கோத்திரம் என்ன... ஒன்றுமே எழுதவில்லை. எனக்கு என்னவோ சந்தேகமாக இருக்கிறது. நமது குடும்பப் பெயரை கெடுத்து விடுவான் போலிருக்கிறதே” என்று பலமாக முணுமுணுத்தார்.

“அண்ணா அப்படியெல்லாம் ஒரு நாளும் செய் மாட்டார் அப்பா” என்று கீதா அண்ணனுக்கு வக்காலத்து வாங்கினாள்.

“நடந்து நடந்து போச்சங்க. கழுத்தில் போட்ட முடிச்சை இனி அவிழ்க்க முடியுமா? அவன் எங்கேயிருந்தாலும் நன்றாக இருக்கட்டும்” என்று பெற்ற வயிறு பேசியது. அந்தப் பெண்ணோட படமாவது அனுப்பச் சொல்லி கடிதம் எழுதுங்கள்!”

சிவநேசருக்குக் கோபம் “சுர்” என்று வந்தது. “ஏன்டி உனக்குக் கொஞ்சமாவது இது இருக்கிறதா? பெற்றவன் நீ மலை போல் இருக்கிறாய்; உன் நினைப்பாவது அவனுக்கு இருக்கிறதா? எந்தக் கழுதையையோ கட்டிக் கொண்டு இருக்கிறான்! அதோட ‘போட்டோ’ வேண்டுமாம் இவளுக்கு!” என்று மனைவியைச் சாடினார்.

சிவகாமிக்கு அழகையே வந்து விட்டது. பெற்ற பிள்ளை அப்படிச் செய்து விட்டான்; கட்டியவர் இப்படிப் பேசுகிறார். பாவம் சிவகாமி. இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்புபோல் ஆனாள்.

அம்மாவின் கண்ணீரைக் கண்ட கீதா, அம்மாவை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனாள்.

“அந்தப் பயல் என்னிடம் என்னவெல்லாம் சொல்லி விட்டுப் போனான்” என்று சிவநேசர் பொருமினார்.

போன மாதம் குமரேசன் விடுமுறையில் வீட்டுக்கு வந்திருந்த பொழுது, அவனுக்கு 23 வயது முடிந்து இருந்தது. சிவநேசர் மகனிடம் திருமணப் பேச்சை எடுத்தார். ராணுவத்தில் புலி என்றாலும் வீட்டில் பசு தான். “உங்கள் விருப்பம் போல் செய்யுங்கள், அப்பா” என்று சொல்லி விட்டான். “பெண்ணை நான் பார்க்க வேண்டும் என்பது கூட இல்லை. கீதா குட்டிக்குப் பிடித்திருந்தால் போதும்” என்று கூட கூறினான்.

அப்படிப்பட்டவன், பெற்றோரிடம் பெண்ணைக் காட்டவில்லை. மணந்து கொள்ள ஒப்புதல் கோரவில்லை, ஏன் திருமணத்துக்கு அவர்களை அழைக்கக் கூட இல்லை. யாரோ மூன்றாம் மனிதனுக்கு எழுதுவதுபோல, திருமணம் முடிந்து விட்டதாக ரத்தினச் சுருக்கமாகக் கடிதம் மட்டும் வந்திருக்கிறது. அந்தக் குடும்பத்திலே இனி அமைதி நிலவ முடியுமா?

ஒரே மகன் என்று குமரேசன் மீது சிவநேசர் எவ்வளவு பாசம் வைத்திருந்தார்! அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்தது முதல், பாசமெல்லாம் விஷம் ஆயிற்று. மகனை நினைத்தாலே எரிமலையாகப் பொங்கினார்.

அவர் எரிமலையாக இருந்தால் கண்ணீர் மழையாக உருகியது தாயின் மனம். தவம் இருந்து பெற்ற தன் தங்கம் இப்படிச் செய்து விட்டானே என்ற வேதனை. ஆயினும் பெற்ற வயிறு அதையும் பொறுத்துக் கொள்ளத் தயாராக இருந்தது. எப்படியோ வந்த மருமகள் என்றாலும், அவளை கை நீட்டி அணைத்துக் கொள்ளும் தன்மையும் அவளுக்கு இருந்தது. ஆனால் எரிமலை மாதிரி தாண்டி அல்லவா கைகளை நீட்ட வேண்டும்; அது இயலாது. தாளமாட்டாத வேதனையின் காரணமாக நோயில் விழுந்தார்!

கீதாவுக்கும் தன் அண்ணன் நடந்து கொண்ட முறை ஏமாற்றத் தரும்படி அளித்தது. ஆயினும் ஏதேனும் காரணம் இல்லாமல் அண்ணன் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டார் என்று எண்ணினாள்.

அதே நேரத்தில் அவளுக்கு மற்றோர் அச்சமும் ஏற்பட்டது.

“பிள்ளை அண்ணனைப் போலவே நடந்துகொண்டு இருந்தான்” என்ற பயந்தான், இது!

அப்பாவிடம் அவள் இதயம் குலுங்கியது!

வட்டமிட்ட வல்லுறு!

எவ்வளவு பெரிய எரிமலையானாலும் ஒரு நாள் குளிர்ந்து தான் தீரும். இயற்கையின் எரிமலைகள் காற்றினால் அமரும். இதயத்தின் எரிமலை காலத்தினால் குளிரும்.

சிவநேசரின் இதயச் சூடு சற்றுத் தணியவும் குமரேசனுடைய புதிய கடிதம் ஒன்று வரவும் சரியாக இருந்தது. அதைப் பிரித்துப் படித்துவிட்டுக் கிழித்துப் போட்டார். மன்னிப்பு வேண்டுமாம் மன்னிப்பு என்று உறுமினார்.

எரிமலை இன்னும் சற்று குளிர்ந்தது.

குமரேசனிடம் இருந்து இன்னொரு கடிதம் வந்தது. சிவநேசர் மனைவியிடம் வந்தார், "இந்தா, உன்னைத்தானே! உன் அருமை மகன் சென்னைக்கு வந்து விட்டானாம். கொஞ்ச நாளாகவே சிவில் வேலை தானாம் என்று கடுகடுத்து விட்டுப் போனார்.

குமரேசனும் சளைக்காமல் அப்பா, அம்மா, தங்கை என்று அடிக்கடி கடிதம் எழுதினான். "வாருங்கள், வாருங்கள்" என்று அழைத்தான். "ஏன் அண்ணாவே வந்தால் என்ன? வந்து அப்பா காலில் விழுந்தால் போதுமே. அப்பா உருகி விடுவாரே. அண்ணனுக்கு இது தெரியவில்லையே" என்று கீதா நினைத்தது உண்டு. ஆனால் அவனோ அவர்களை வருந்தி வருந்தி அழைப்பதி லேயே இருந்தான்.

இப்படியும் அப்படியுமாக மூன்று ஆண்டுகள் ஓடின. இந்த மூன்று ஆண்டு காலத்தில் கீதாவுக்கு பிரபுவின் நினைவு அடிக்கடி உண்டு. அவளுடைய கனவில் அவன் முகம் தோன்றி சொல்லும், "வருகிறேன்" என்ற சொல்லும்.

"இதுதான் காதலா" என்று கேட்டால் கீதாவுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாது. ஆனால் ஏன் வரவில்லை?" என்ற கேள்வி அடிக்கடி அவள் மனதில் எழும். இதை யாரிடம் போய் வாழ்விட்டுக் கேட்க முடியும்? "கணமும் பிரியேன், காணலாய் எட்டாத தொலைவு காதலியே" என்பவர்களே சென்று விடுகிறார்களே!

"மீண்டும் வருகிறேன்" அந்த இனிய குரல் இன்னும் கீதா வின் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டு இருந்தது.

ஆனால் அவன் - அவள் உள்ளத்தில் காதல் விதை ஊன்றிய வன் - இன்றுவரை வரவில்லை.

அன்று கீதா புகழுக மாணவி. இன்று அவள் ஒரு பட்டதாரியாக இருந்தாள். இத்தனை ஆண்டுகள் உருண்டு ஓடிய பின்னும் கூட பிரபு வரவில்லை!

அவள் உள்ளத்தில் அவன் ஊன்றிய விதை முளைத்து தழைத்து - கிளைத்து - ஆலமரம் போல் விழுதுகள் விட்டு வேருன்றி நின்றது. ஆனால் மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் ஊற்ற வரவில்லையே!

கீதாவின் அடிமனதில் அடிக்கடி அவை எழச் செய்து கொண்டு இருந்தது பிரபுவின் நினைவு. குமரேசனிடம் இருந்து கனம் சியாக அவளுக்கு வந்த கடிதம் அதை மேலும் தூண்டிவிட்டு விட்டது. அந்தக் கடிதத்தில் அவன் பிரபுவைப் பற்றிய ஒரு முக்கியமான சேதி எழுதி இருந்தான்.

"அதைப் படித்ததும், அண்ணன் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்ற ஆவல், கீதாவுக்கு அவை அலையாக எழுந்தது. தந்தையிடம் பிரபுவும் கெஞ்சி அனுமதி கேட்டார். "நம் அண்ணன் அல் லாஹ்? ஒரு தப்பு செய்து விட்டதால் அண்ணன் வேற்று மனிதர் ஆகி விடுவாரா?" அதோடு அம்மாவைப் பாருங்கள்" என்றெல் லாம் சொன்னார்.

புறப்பட விரைக் கல்லும் தேயும் அல்லவா. சிவநேசருடைய நினைவு வறண்டது சற்று இளகி இருந்தது. இப்போது ஆசை மகள் நினைவு மிகுந்தவளே அரைமனதாக இணங்கினார். அதோடு அவ

ருக்குத் தன் மனைவி தன்னை ஏய்த்து மேல் உலகம் சென்று விடுவாளோ என்ற அச்சம் வேறு ஏற்பட்டுவிட்டது. தன் கலக்கத் தைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், கீதாவின் கெஞ்சலுக்கு இணங்குவது போலக் காட்டிக் கொண்டார்.

அப்போதும் மகன் வீட்டுக்குத் தான் செல்லுவதாக இல்லை. தண்டவாளம் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்க்கப் “பைலட் வாணை” அனுப்புவார்களே, அதுபோல மகனை மட்டும் அனுப்பினார். அவனை வழியனுப்புவதற்காகத் திருநெல்வேலி சந்திப்பு வரை அவளோடு வந்தார்.

கீதா ரயிலில் ஏறி அமர்ந்தாள்.

அப்பொழுது கிருதா வளர்த்த ஒரு முரட்டு இளைஞன் அங்கே வந்து சேர்ந்தான்!

திருநெல்வேலி துரித வண்டி கிளம்ப இன்னமும் சிவ நிமிடங்கள் இருந்தன. சிவநேசர் கீதாவிடம் பல முறை சொல்லியிருந்ததையே மீண்டும் வற்புறுத்தலானார்.

“இதோ பார் அம்மா நீ மிகவும் ஆசைப்படுகிறாயே என்று தான் உன்னை மனம் துணிந்து அனுப்புகிறேன். அங்கே கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி இருந்தாலும் உடனேயே கிளம்பிவிடு. உனக்குத் தேவைக்கு மேலாகவே பணம் தந்து இருக்கிறேன். என்ன செலவு செய்தாலும் திரும்பி வர டிக்கெட்டுக்கு மீதம் வைத்துக் கொள். உன்னை பத்திரமாகப் பார்த்து...” என்று தடுமாறலானார்.

கீதா தன் தந்தையை மெல்ல கடிந்தாள்... “என்னப்பா இது? நான் எங்கேயோ காடு வனாந்தரத்துக்குச் செல்லப் போவது போலத் திணறுகிறீர்களே. நம் அண்ணன் வீட்டுக்குத்தானே” என்றாள்.

“அதுதானே அம்மா கவலையாக இருக்கிறது? இருந்து இருந்தும் அவன் வீட்டுக்குப் போகிறாயே என்பது தான் என் கவலையே, அவன் எப்படி நடப்பானோ; என்ன பேசுவானோ?”

“போங்கள் அப்பா! அண்ணன் எப்போதும் நல்லவர் தான். என்னிடம் பிரியமாய்த்தான் இருப்பார். நம் அண்ணனை நமக்குத் தெரியாதா?” என்றாள் தந்தைக்குத் தேறுதலாக.

“தெரியவில்லையே அம்மா” என்றார் அவர் கலக்கம் தீரா மலே. “நேற்றைக்கு இருந்தாரை நாளைக்கு இருப்பார்” என்று சொல்ல முடியாது என்பார்கள். யாக்கை நிலையாமையைக் குறித்து அன்று அப்படிச் சொன்னார்களாம். ஆனால் இன்றோ மனிதனுடைய சொல்லையும், குணத்தையும் பற்றி அப்படிப் பாடலாம் போல் இருக்கிறது. அடியோடு தலை கீழாக மாறி விடுகின்றன இந்த இரண்டும்.

“அப்பா” என்று அவரை மறுத்துச் சொல்ல வாயெடுத்தாள் கீதா. ஆனால் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? அவர் சொன்னது போலவே அவன் செய்து விட்டானே!

"குப்" என்று சிகரெட் நூற்றம் அடித்தது!

மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டே, கீதா, தலையை திரும்பிப் பார்த்தாள்.

நீராவி என்னின் போல தொடர்ந்து புகைவிட்டுக் கொண்டு இருந்த ஓர் இளைஞன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதைக் கவனித்தாள்.

அதே கிருதா மீசைக்காரன்!

கிருதா மீசை என்று கரடிபோல் அவன் முகம் முழுவதும் முடியாக இருந்தது. கீதாவைப் பார்த்து, பஸ் இளிக்க வேறு செய்தான்.

கீதாவுக்கு சகிக்கவில்லை. ஆத்திரத்தோடு நேர் பார்வையாக அவளை முறைத்தாள். அந்தப் பார்வையின் வேகம் தாளாமல், அவன் பார்வை விலகியது “கோழை என்று கீதா இகழ்ச்சியுடன் நினைத்தாள்.

“இதோ பார் கீதா, குமரேசன் எந்த மாதிரி சூழ்நிலையில் அவளை மணந்து கொண்டானோ அது நமக்குத் தெரியாது. அது இனி தெரிந்து, ஆகப் போவதும் ஒன்றும் இல்லை. இப்போது அங்கு நீ பார்க்க வேண்டியது ஒன்றே ஒன்றுதான். உன் அண்ணி எப்படிப்பட்டவள் என்றுபார். நம் குடும்பத்துக்கு ஏற்றவள் தானா என்று கவனி. தகுந்தவள் தான் என்று பட்டால் சொல் இருவரை

பிரபுவை மீண்டும் காணப்போகிறோம் என்பதை நினைத்தாலே அவள் நெஞ்சில் பனிக்கட்டியை வைத்ததுபோல் இருந்தது!

‘பிரபுவைப் பற்றிய இனிய நினைவுகளில் மூழ்கி இருந்த கீதாவை, ரூப்பென்று முகத்தில் அடித்த சிகரெட்டு புகை வெளி உலகத்துக்கு இழுத்து வந்தது. எரிச்சலோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அந்தக் கிருதாசாரன் புகைவண்டிக்குப் போட்டியாக புகை விட்டுக் கொண்டு இருந்தான்!

ஆத்திரத்துடன் நோக்கிய கீதாவை பார்த்து முப்பத்தி இரண்டு பற்களையும் காட்டினாள்!

“ஹி... ஹி... நீங்களும் சென்னைக்குத்தான் போகிறீர்கள் போல் இருக்கிறது” என்றான்.

“மிஸ்டர்” என்று கீதா பல்லைக் கடித்தாள்.

“என் பெயர் மிஸ்டர் அல்ல! ஜெயபால், “ஜேய்” என்று கூப்பிடுவார்கள். நீங்களும் அப்படியே கூப்பிடலாம்” என்று அவன் குழைந்தான்.

‘உங்களை யாரும் ஜேய் என்று கூப்பிட்டாலும் பேய் என்று கூப்பிட்டாலும் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் அதோ அங்கே என்ன எழுதி இருக்கிறது பார்த்தீர்களா?’ முதலில் அதை நன்றாகப் படித்துப் பாருங்கள்!” என்றாள் கீதா சினத்தோடு.

அங்கே “புகை பிடிக்க வேண்டாம்” என்பதை ரயில்வே இலாகாவுக்கே உரிய முறையில் எழுதியிருந்தது.

அதைப் பார்த்ததும் ஜெயபாலின் முகத்தில் ஒருபடி அசடு தாராளமாய் வழிந்தது.

“ஓ... ஸாரி.” என்றான், கையில் இருந்த சிகரெட்டை நன்றாக ஓர் இழுப்பு இழுத்தான். மனம் இல்லாமல் தூர எறிந்தான்.

இழுத்த புகையை வெகு ஸ்டைலாக வட்டம் வட்டமாகக் கீதாவை நோக்கி விட்டான்.

“சீ, காலிப்பயல்” இவனோடு பேசுவது நமக்குத்தான் தரக்குறைவு என்று நினைத்தாள். ஆத்திரத்தை சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு சன்னலுக்கு வெளியே பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

ஜெயபால் கனைத்துப் பார்த்தான். செருமிப் பார்த்தான். அவள் திரும்பவே இல்லை. பிரபுவைப் போன்றவர்கள் இருக்கும் உலகத்தில் தான் இப்படிக் காட்டு மிராண்டிகளும் இருக்கிறார்கள் என்று வருந்தினாள்.

ஜெயபால் மீண்டும் மீண்டும் கனைத்தான். இந்த நாடகத்தை அரைக்கண்ணால் பார்த்த முதியவர் குறுக்கிட்டார். “ரொம்பப் புகை பிடிப்பது தப்பு தம்பி, புகை பிடிக்க பிடிக்க இப்படித்தான் அடிக்கடி தொண்டை கமறும் இருமல் வரும். பிறகு நுரையீரலில் புற்று வைக்கும். இந்தச் சின்ன வயதிலேயே “அம்போ” என்று போக நேரும்” என்று விளக்கமாக விளம்பலானார்.

கீதா சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டாள். ஜெயபாலின் முகத்தில் மீண்டும் அசடு வழிந்தது. இது மட்டும் தனியிடமாக இருந்தால், அந்தப் பெரியவர் அதோகதி ஆகியிருப்பார். ஜெயபாலுடைய கையில் அப்பளமாக நொறுங்கி இருப்பார். ஆனால் அதுவோ, ரயில் பெட்டி. வாலை நீட்டினால் எல்லோருமாக ஒட்ட நறுக்கி விடுவார்களே என்று ஜெயபால் அஞ்சினான்.

கீதாவை கவர எப்படி எல்லாமோ முயற்சி செய்தான். தனியே இருக்கும் பெண் என்றால் என்ன வேண்டுமானாலும் பண்ணலாம். கூட்டத்தின் நடுவில் என்றால் முதுகில் டின்கட்டி விடுவார்களே என்று நினைத்தான். தன்னை அடக்கிக் கொள்ள முயன்றான். ஆனால் பிறவிக் குணத்துக்கு மட்டை வைத்துக் கட்டினால் ஆகுமோ!

கீதாவின் கவனத்தைக் கவர வேறு என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்தான். பெட்டியில் வைத்து இருந்த டிரான்சிஸ்டரை எடுத்தான். வர்த்தக ஒளிபரப்பைத் திருப்பினான்; பாட்டு கேட்டது.

நாவில் நீர் சொட்டச் சொட்ட அவன் ஆசையுடன் கீதாவைப் பார்த்தான்.

அவள் முகத்திலோ எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன. உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

அடுத்த பாட்டைக் கேட்டதும் அவன் ஆனந்தமாக கை தட்டக் தொடங்கி விட்டான்.

கீதாவுக்கு காதுகளை பொத்திக் கொள்ளலாம் போல் இருந்தது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

சில விளம்பரங்களை ஒலிபரப்பி விட்டு பாட்டு மீண்டும் தொடர்ந்தது.

அவன் நாக்கை சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு கீதாவை நோக்கினான்.

அவளுக்கோ அருவெறுப்பு தாங்க முடியவில்லை. அவன் கன்னத்துல ஒன்று அல்ல, "பளார் பளார்" என்று ஒன்பது கொடுக்கலாம் போல இருந்தது.

"மிஸ்டர், உங்களுக்குப் படிக்கத் தெரியுமா, இல்லையா? அந்தக் கதவின் பக்கம் என்ன எழுதி இருக்கிறது என்பதைக் கண்ணை நன்றாகத் திறந்து பாருங்கள்" என்று வெடித்தாள்.

ஜெயபால் அவள் காட்டிய திசையைப் பார்த்தான். "மற்ற பிரயாணிகள் ஆட்சேபித்தால் ரேடியோ வைக்காதீர்கள்" என்று எழுதி இருந்தது.

"நாசமாய்ப் போக இந்த ரயில்வே இலாகா" என்று மனதார ஆசீர்வதித்தான்.

"அப்படியானால் உங்களுக்கு இந்தப் பாட்டு பிடிக்கவில்லையா மிஸ்?" என்று இழுத்தானே தவிர ரேடியோவை நிறுத்தவில்லை.

"இல்லை" என்று வெடித்துவிட்டு கீதா அருவெறுப்போடு டிரான்சிஸ்டரைப் பார்த்தாள். "ஏதோ உங்களுக்காக நிறுத்துகிறேன்" என்று பெரிய தியாகி போல அவன் சொன்னான். ஆனால் இப்போதெல்லாம் யார் தான் சட்டத்தை மதிக்கிறார்கள்?" என்றான்.

"எல்லோரையும் உங்களை மாதிரி எண்ணி விட்டீர்கள் போலும் என்றாள் கீதா பட்டென்று. அசட்டையாக மீண்டும் முகத்தை ஜன்னல் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

பேச்சை விட்டுவிட ஜெயபாலுக்கு மனம் இல்லை. "உங்கள் பெயர் என்ன மிஸ்?" என்று கேட்டான்.

கீதா அவன் முகத்தில் அடித்ததுபோல, "பட்" என்று "அது உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை"

"என் பெயரை மட்டும் தெரிந்து கொண்டீர்கள்."

"நான் கேட்கவில்லையே, நீங்களாகவே விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டீர்கள்" என்று மீண்டும் அவன் மண்டையில் போட்டான் கீதா. எதிரே இருந்த பெரியவர், ஜெயபாலுடைய முயற்சிகளைக் கவனித்துக் கொண்டே இருந்தார். எழுந்து பெண்கள் பகுதியில் இருந்த தன் மனைவியிடம் சென்று ஏதோ பேசினார். மீண்டும் வந்தார். "நீ பெண்கள் பகுதியில் போய் இருந்து கொள் அம்மா. என் மனைவி இங்கு வந்து விடுவாள்" என்றார் கீதாவிடம்.

கீதா நன்றியோடு பெரியவரைப் பார்த்தாள்.

"முதல் வகுப்பில் தனியாகப் போக நேரும் என்று அப்பா இதில் ஏற்றி விட்டாரே. இரவில் இந்த மனிதன் பார்க்க எப்படிப் படுப்பது? சும்மாவே இப்படி அசிங்கமா விழிக்கிறானே என்று கலங்கிக் கொண்டு இருந்தாள்.

பெரியவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு, பெண்கள் பகுதிக்குப் போனாள்.

மறுநாள் காலையில் ரயில் சென்னையை அடைந்தது.

பெரியவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கீதா கீழே இறங்கினாள்.

எதிரே பிரபு நின்றான். ஆர்வத்துடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

"உனக்காகத் தான் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்" என்றான் புன்னகையோடு. "மூன்று ஆண்டுகளாக" என்று பின்னணி பாடியது அவன் மனம்.

“நானும் தான்” என்று இணைந்து பாடியது அவள் நெஞ்சம்.

இந்தப் பார்வைப் பரிமாறல்களை ஆத்திரத்துடன் கவனித்துக் கொண்டு நின்றான் ஜெயபால்!

6

மிரிந்தவர் கூடினால்!

கீதாவுக்கு சற்றுப் பொறுத்துதான் இந்த உலக நினைவு வந்தது. பிரபுவிடம் இருந்து கண்களை அகற்றினாள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

“அண்ணா... அண்ணா எங்கே?” என்று பிரபுவிடம் கேட்டாள்.

பதில் சொல்லுமுன் பிரபு ஒரு வினாடி தயங்கினான்.

பிறகு, “ரயில் நிலையத்துக்குக் கிளம்பியபோது திடீர் என்று உன் அண்ணாக்குத் தலைவலி வந்துவிட்டது. அதனால் அவன் வீட்டில் தங்கி விட்டான். எனக்குத்தான் நன்றாக அடையாளம் தெரியுமே,” என்று குறும்பாகச் சிரித்தான்.

கீதாவுக்கு சிரிப்பு வந்தது, அடக்கிக் கொண்டாள். “யார் கண்டது? மறந்து இருக்கக் கூடும் அல்லவா?” என்றாள் சிறு புன்னகையுடன்.

“எங்கே, என்னை நேராகப் பார்த்து இன்னொரு தடவை அப்படிச் சொல் பார்க்கலாம். பிறகு பதில் சொல்லுகிறேன்” என்றான் பிரபு.

கீதாவுக்கு முகம் சிவந்தது. வெட்கத்துடன் தலை குனிந்தான். இந்த அயனான கட்டத்தில் பானகத் துரும்பு போலப் போர்ட்டர் வந்து சேர்ந்தான். “அம்மா, சாமான்களை எடுக்கவா?” என்றான். கீதா தான் கொண்டு வந்த சாமான்களை அவனுக்குக் காட்டினாள்.

சாமான்களை வெளியே நின்ற காரில் வைக்கச் சொன்னான் பிரபு. சின்ன கார். பிரபுவே ஓட்டினான்.

“உங்கள் காரா?” என்று கீதா கேட்டாள். “ஆமாம் சின்னதாக இருக்கிறது. அல்லவா?” என்று கேட்டான் பிரபு.

“நன்றாக இருக்கிறது” என்றாள் கீதா.

“அதனால் தான் வாங்கினேன். எப்படியும் இப்போதைக்கு இது போதும் அல்லவா?”

இப்போதைக்கு என்றால் கீதாவின் மனதில் பல கற்பனைகள் சிறகடித்தன. உடனே மனதை அடக்கினாள். பேராசைப்படாதே மனமே என்று கண்டித்தாள்.

சற்று நேரம் அமைதியில் இருந்தது. இருவருக்குமே எவ்வளவோ பேச ஆவல். அளவு மீறிப் பேசி விடுவோமோ என்ற அச்சம்; அடுத்தவர் மனம் முழுமையாகத் தெரியாத தவிப்பு.

பிரபு மெல்ல பேச்சைத் தொடங்கினான். “ஆமாம்... இப்போதும் சிப்பி பொறுக்குகிறாயா என்ன” என்று சிரிப்போடு கேட்டான்.

கீதாவுக்கு வெட்கமும் சிரிப்பும் சேர்ந்து வந்தன. அண்ணனுடைய கடிதம் நினைவுக்கு வந்தது. பழைய நினைவுகளில் மூழ்கினாள்.

“என்ன பேச்சையே காணோம்? பாப்பாவுக்கு அம்மா நினைவு வந்து விட்டதா?” என்று மீண்டும் பிரபுவின் குரல் கேட்டது.

கீதா ஏதோ சொல்ல நிமிர்ந்தாள். அதற்குள் பிரபு காரை இடப்புறம் ஒதுக்கி வேகத்தைக் குறைத்தான்.

“என்ன?” என்றாள் கீதா.

“ஒன்றும் இல்லை. பின்னாலே ஒரு டாக்சி மிக வேகமாக வந்தது. நம் கார் சின்னதாயிற்றே மோதி விட்டால் நமக்குதானே சேதம் என்று வழிவிட்டேன்” என்றான் பிரபு.

ஆனால், அந்த டாக்சி அவர்களைக் கடந்து முன்னே செல்ல வில்லை. பிரபு சற்றுப் பொறுத்துப் பார்த்தான். பிறகும் டாக்சி முன்னே போகவில்லை.

“ச்சு வந்த வேகத்தைப் பார்த்து வழிவிட்டேன். அவன் ஆனால் நம் பின்னேயே ஊர்வலம் வருகிறான்” என்று பிரபு பழைய வேகத்திலேயே காரைச் செலுத்தலானான்.

ஏதோ தோன்றவும் கீதா பின்னே திரும்பிப் பார்த்தான். நெஞ்சில் லேசான குளிர் பிறந்தது. பின்னே வந்த டாக்சியில் இருந்து ஜெயபால் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். அவனால் ஏதோ ஆபத்து வரப்போகிறது என்று கீதாவுக்குத் தோன்றியது. சீ என்ன அசட்டுத்தனமான அச்சம் என்று பயத்தை உதறினாள். மனதை வேறு புறம் திரும்பினாள்.

“அண்ணி எப்படி இருப்பாள். பிரபு?” என்று பிரபுவிடம் கேட்டாள்.

“சற்று நேரம் பிரபு பேசவே இல்லை.

அவனுடைய கவனம் போக்கு வரத்து நெரிசலில் இருக்கிறது என்று கீதா நினைத்தாள். சற்றுப் பொறுத்தாள். கார்களின் அடைசல் குறைந்தது. உடனே மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டாள். மீண்டும் ஒரு வினாடி தயங்கிய பின்பே பிரபுவின் பதில் வந்தது.

“கீதா, உன் அண்ணன் சாதுதான். ஆனால் அவன் வெறும் முகத்தில் மயங்குகிறவன் இல்லை. அவன் எப்படித்தான் இப்படி ஒரு பெண்ணை மணந்து கொண்டானோ எனக்குப் புரிய வில்லை” என்றான் ஒரு மாதிரியான குரலில்.

கீதாவுக்கு “திக்” என்றது.

“பிரபு, நீங்கள் ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று திகைப்புடன் கேட்டாள்.

“உன் அண்ணிக்கு என்னைப் பிடிக்காது” என்றான் பிரபு அதே குரலில்.

கீதாவுக்கு ஒரே தவிப்பும், திகைப்பும், பிரபுவிடமே வெறுப்பு. அண்ணன் என்னடா என்றால் “உனக்கும் அண்ணிக்கும் ஒருவரை ஒருவர் உடனே பிடித்து விடும்” என்று எழுதி இருந்தானே? பிரபு சொல்லுவதைப் பார்த்தால் அடுத்த ரயிலுக்கே மூட்டை கட்ட நேரிடும் போல இருக்கிறதே.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்றாள் கிளிப்பிள்ளை போல.

பிரபு சற்று யோசித்து விட்டு பதில் சொன்னான். “கீதா என் விஷயத்தை விட்டுவிடு. அதைப் பற்றி நினைக்காதே. மற்றபடி நீ தான் சற்று நேரத்தில் உன் அண்ணியைப் பார்க்கப் போகிறாயே... ஒரு வேளை சுகுணாவுக்கு உன்னைப் பிடித்துப் போகலாம். அதற்குள் நான் வேறு உன்னை குழப்புவானேன்? என் கண்களிலேயே தவறு இருக்கலாம். சுகுணாவிடம் உள்ள நல்ல குணங்கள் எனக்குப் பிடிபடாமல் இருக்கலாம்” என்றான் சமாதானமாக.

ஆனால் கீதாவின் மனம் சமாதானம் அடையவில்லை. தான் கட்டிய மனக்கோட்டை எல்லாம் அடிப்படை இல்லாத மாளிகையைப் போல வீணாகி விடுமோ என்று அச்சம் கொண்டாள்.

கீதாவின் குழம்பிய மனம் நிலை பெறுமுன் கார் வீடு வந்து சேர்ந்தது. கார் நின்ற ஓசை கேட்டதும் குமரேசன் வாசலுக்கு ஓடோடி வந்தான்.

“கீதாக்குட்டி!” என்று பாசத்தோடு அழைத்தான். வாயில் வேறு வார்த்தைகள் வர மறுத்தன. பந்தமே அறுந்து விடுமோ என்று அஞ்சிக் கொண்டு இருந்தவன் ஆயிற்றே. இப்போது கண்ணில் நீரோடு தடுமாறினான்.

கீதாவோ அவனுக்கும் மேல் “அண்ணா அண்ணா” என்றானே தவிர வேறு பேச்சு அவளுக்கு வரவில்லை.

இருவரும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு நின்றனர். கடைசியாகப் பிரபு தான் நிலைமையைச் சமாளித்தான்.

“சரிதான் குமரேசன். இவ்வளவு அல்லல் பட்டு, அலையோ, அலை என்று அலைந்து! பெட்டி பெட்டியாகத் தேடி, உன் தங்கையைக் கண்டுபிடித்து வந்து இருக்கிறேன். ஒரு குளிர்பானம் கிடை யாது. ஒரு காப்பி கிடையாது. அட வாய் வார்த்தையாக ஒரு நன்றிக்குக் கூடவா பஞ்சம் வந்து விட்டது? என்னவோ ஒரேயடி யாக “கீதாக்குட்டி” பாராயணம் செய்கிறாயே” என்றான் வேடிக் கையாக.

“இவர் பொய் சொல்கிறார் அண்ணா” என்றாள் கீதா சமா னித்துக் கொண்டு.

“என்ன பொய் சொன்னேனாம்? உன்னை அழைத்து வந் தேனா இல்லையா?” என்று பிரபு ரோஷம் காட்டினான்.

“அதை ஒன்றும் சொல்லவில்லை. என்னமோ “அலையோ அலை” என்று அலைந்து தேடியதாகச் சொன்னீர்களே. நீங்கள் என்னைத் தேடவா செய்தீர்கள். நீங்கள் பாட்டில் என்னவோ ஒன்று மாதிரி நின்றீர்கள். நான் அல்லவா பார்த்து, உங்கள் எதிரில் வந்து இறங்கினேன்” என்றாள் பொய்க் கோபத்துடன்.

“என்னவோ ஒன்று என்று மறைப்பானேன்? வெளிப் படை யாக மரம் என்று சொல்லுவது தானே” என்றான் பிரபு.

“அட்டா? அதற்குள் சண்டையா! அதற்குத் தான் இன்னமும் எவ்வளவோ காலம் வேளை எல்லாம் இருக்கிறதே” என்றான் குமரேசன் கேலியாக.

குறிப்பை உணர்த்த பிரபு சிரித்தான்.

கீதா வெட்கத்துடன் கேட்டுக்கு ஓடினாள். “நான் சாமான் களை எடுத்து வருகிறேன்.” என்று போகிற போக்கில் சொல்லி விட்டுப் போனாள்.

கேட்டை எட்டிய கீதா சட்டென்று நின்றாள்.

ஒரு டாக்கி வீட்டைக் கடந்து சென்றது.

அதில் ஜெயபால் இருந்தான்.

அந்தச் சிரிப்பில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் இருந்தன.

“நீ எங்கே போனாலும் உன்னை விடமாட்டேன்” என்ற அர்த்தமும் இருந்தது!

7

இவள்தான் அண்ணி!

குபீர் என்று பின்னே இருந்து சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டது. கீதா திரும்பிப் பார்த்தாள். பிரபுவும், குமரேசனும் சிரித்துக் கொண்டே வந்தனர்.

“நினைத்தேன், பெட்டியை எடுத்து வருவதாக வந்தாளே எடுத்து வருவாளா என்று சந்தேகப் பட்டேன். சந்தேகம் சரியாகப் போயிற்று. இரண்டு பெட்டியும் யானைக்கனம். குமரா சிப்பி போல் லேசாக இருக்கும் என்று உன் தங்கை எண்ணி விட்டாள் போல் தெரிகிறது” என்று பிரபு கேலி பேசினாள்.

கீதாவின் முகம் மலர்ந்தது. அப்படி அந்த ஜெயபால் என்ன செய்துவிட முடியும்? இதோ இந்த இரண்டு ஆண் சிங்கங்கள் அவளுக்குத் துணையாக இருக்கும்போது யார் தாம் அவளுக்குத் தீங்கு செய்ய முடியும்! கீதாவின் மனம் தெளிந்தது. அவளும் கலகலப்போடு பேச்சில் கலந்து கொண்டாள்.

“நான் என்ன செய்வேன் அண்ணா? அம்மாதான் அருமைப் பிள்ளைக்கு ஆயிரம் சாமான் அனுப்பி விட்டார்களே. என்னென் னவோ பலகாரம், என் துணிப் பெட்டிக்குள்ளும் திணித்து இருக்கி றார்கள். சொல்ல சொல்லக் கேட்கவில்லை” என்றாள்.

பேசிக் கொண்டே மூவருமாகச் சாமான்களை உள்ளே வந்தனர்.

“அண்ணா இந்தக் கூடையில் பால்கோவாவும், மசாலா வேர்க்கடலையும் இருக்கின்றன. என்னமோ அல்லல்பட்டு அழைத்து வந்ததாகச் சொன்னாரே. அவரைக் கொஞ்சம் சாப்பிடச் சொல்லுங்கள், அலைச்சலில் இழந்த பலத்தில் கொஞ்சமேனும் திரும்பப் பெறட்டும்” என்று கீதா பொய்க் கோபத்தோடு பேசினாள்.

பிரபு முக்கில் விரலை வைத்தான். “அடேங்கப்பா, குற்றாலம் அருவிபோல் அல்லவா சொட்டுகிறது பேச்சு. உங்க ஊரில் பார்த்த போது நான் வேறுவிதமாய் அல்லவா நினைத்தேன். மகா சாது என்று எண்ணி ஏமாந்து விட்டேனே.”

“நீ அஞ்சி ஓடி விடக்கூடாதே என்று கீதா தன் சுயரூபத்தை அடக்கி இருந்திருந்தாள். இப்படியும் ஒரு வாயாடி இருக்கிறாளே என்று நீ பயந்து விடுவாயோ என்று வாயை...” முடிக்காமலேயே ஓகோ என்று சிரித்தான் குமரேசன்.

“இருக்கும் இருக்கும் அப்படித்தான் இருக்கும்” என்று பிரபுவும் சிரித்தான்.

“என்ன அண்ணா நீங்கள்...” என்று கீதா சினுங்கினாலும் அவளுக்கும்கூட சிரிப்புத்தான்.

“உங்கள் தங்கையோடு இன்னமும் குலாவல் முடியவில்லையா? வந்தவளை உள்ளே அழைத்து வராமல் காட்டுக் கத்தலாக என்ன அரட்டை?” என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளிருந்து ஒரு பெண் வந்தாள்.

அவள் தான் தன் அண்ணி சுருணா என்று கீதா கண்டு கொண்டாள்.

அந்தக் குதுகலச் சூழ்நிலையில் சுருணாவின் குரல் வேற்றுமையாக ஒலிப்பதை உணர்ந்தாள். சிரிப்பு நின்றுது.

கீதா சுருணாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

சுருணா பிரமிக்க வைக்கும் அழகியாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவளிடம் ஒரு தனி அழகு இருந்தது. கருங்கூந்தல். முகத்தில் வெளுப்பு, சற்றே வாடிய தோற்றம் மேலுதடு மட்டும் பிடிவாதத்தின் அறிகுறியாக அழுந்தி இருந்தது.

சுருணாவின் கண்களைச் சந்தித்ததும் கீதாவுக்கு வருத்தம் தோன்றியது. அவள் கண்களில் அன்பின் சாயலே இல்லை. அதற்கு மாறாக அவள் ஒருவித எச்சரிக்கையோடு இருப்பது புலப்பட்டது. கணக்கிடும் பாவனை தெரிந்தது. லேசான வெறுப்பின் சாயல்கூட. அது ஏன்?

கீதா திகைப்புடன் பிரபுவைப் பார்த்தாள். அவள் முகம் உணர்ச்சியற்று இருந்தது.

மனைவியின் குரலில் இருந்த பேதத்தைக் குமரேசன் உணரவில்லை போலும், புன்னகை மாறாமலேயே பேசினான். கீதா இவள்தான் உன் அண்ணி, சுருணா கீதாவைப் பார்த்தாயா? அழகாக இருக்கிறாள் அல்லவா? முன்பு பாவாடை தாவணி போட்டு இருப்பாள். இப்போது பெரிய மனுசி மாதிரி சேலையைச் சுற்றிக் கொண்டு நிற்கிறாள்” என்று சிரித்தான்.

“கொஞ்சம் மெல்லத் தான் சிரியுங்களேன். எனக்குத் தலை வலி என்பது மறந்து விட்டதா? மாத்திரை வேகத்தில் இப்போது தான் தூங்கப் போனேன். உங்கள் சத்தம் என்னை எழுப்பி விட்டு விட்டது. சும்மாவே தங்கையைக் கண்ட வேகத்தில் உங்களுக்குத் தலைகால் தெரியவில்லை. அதோடு கூட இருப்பவர்கள் வேறு” என்று பிரபுவை எரிச்சலோடு பார்த்தாள்.

“சரிதான் குமரேசன், நான் போகிறேன். பிறகு வெயில் தாழ வருகிறேன். இப்போது ஒரே அனல் அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டதே. வரட்டுமா கீதா?” என்று பிரபு விடை பெற்றுக் கொண்டு போய் விட்டான்.

“சுருணா பிரபுவைச் சாடியது பற்றி கீதாவுக்கும் எரிச்சல் தான். வந்தவரை “வா” என்றுதான் சொல்லவில்லை. சும்மாவா வது இருக்கக் கூடாதா இப்படி ஜாடைப் பேச்சுப் பேசி விரட்ட

வேண்டுமா' துடிப்பாக ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். ஆனால், முதலிலேயே கோபத்தைக் காட்டக் கூடாது என்று அடக்கிக் கொண்டாள். இந்த அண்ணாவாவது அண்ணியை ஓர் அதட்டல் போடக் கூடாதா? என்று நினைத்தாள். ஆனால் அவள் அண்ணனோ!

"தலைவலி அதிகமாகி விட்டதா, சுருணா? நீ போய்ப் படுத்துக் கொள். உடம்பை அலட்டிக் கொள்ளாதே. கீதாவுக்கு அவளுடைய அறையை நான் காட்டுகிறேன்" என்று பரிந்து உரைத்தான்.

"ஒன்றும் வேண்டாம். நான் காட்டுகிறேன். நீங்கள் உங்கள் ஆபீசுக்குக் கிளம்புகிற வழியைப் பாருங்கள். இன்னமும் முகச் சவரம்கூட முடிக்கவில்லை...ம் சரி. நீ வருகிறாயா என்று கீதாவிடம் கேட்டாள்.

முதன் முதலாக கீதாவிடம் சுருணா பேசிய வார்த்தை இந்த "வருகிறாயா" தான். அதுவும் எவ்வளவு அரை மனதான அழைப்பு. கீதாவுக்கு உள்ளூர் வருத்தம் தான். ஆனால் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் மலர்ந்த முகத்துடன் சுருணாவைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

வரவேற்பு அறையை அடுத்து ஒரு நடைபாதை பாதையின் இருபுறமாக பக்கத்துக்கு இரண்டாக நான்கு அறைகள். வலப்புறமாக இருந்த முதல் அறையை கீதாவுக்காக ஒதுக்கி இருந்தனர். அந்த அறைக்குள் இருவரும் சென்றனர். சுவரில் இளம் சிவப்பு வண்ணம் பூசியிருந்தது.

"இதுதான் உன் அறை" என்றாள் சுருணா. "உனக்கு இளம் சிவப்பு பிடிக்குமாமே. அதனால் இந்த அறையைத் தரச் சொன்னார் உன்... என் அத்தான்" என்றாள். என் அத்தானில் ஓர் அழுத்தம் இருந்தது.

"உரிமை உள்ளவன் நான்தான் என்று காட்டுகிறாளாக்கும். இவள் உரிமையை இங்கு யார் மறுத்தார்கள்?" என்று கீதா நினைத்தாள். "உன் உறவை விரும்பி வந்தேன். அண்ணி, நான் உரிமையை மறுக்கவா செய்வேன்? என்றைக்கு அண்ணா உனக்கு

மாலை இட்டாரோ அன்றே நீ என் சகோதரிதான். என் நடத்தை யில் நீ அதைக் கண்டு கொள்வாய் பா?" என்று மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது.

"அண்ணி இந்த அறையை மிகவும் அழகாக அலங்காரம் செய்திருக்கிறீர்களே" என்று முகமலர்ச்சியுடன் பாராட்டினாள்.

"உனக்குப் பிடித்து இருக்கிறதா?" என்று லேசான சந்தேகக் குரலில் சுருணா கேட்டாள்.

"மிகமிகப் பிடித்து இருக்கிறது. ஹால்கூட பிரமாதமாய் இருக்கிறது." என்று மேலும் ஐஸ் வைத்தாள் கீதா.

சுருணாவின் கண்களில் கடினம் குறைந்தது. இணக்கம் தோன்றியது.

"நீ கூட அழகாகத்தான் இருக்கிறாய் உன் அண்ணா சொன்னது போல..." என்று சொல்லும்போதே கண்ணும் குரலும் கடுகிட்டு விட்டன. "உன் கன்னத்தில் விழும் குழி தான் உன்னைக் கொஞ்சம் அசடுபோல் காட்டுகிறது" என்று ஒரே போடாய்ப் போட்டு முடித்தாள்.

கீதா அயர்ந்து போனாள். அழகுக் குழி என்று எல்லோராலும் பாராட்டப்பட்ட குழியா அசட்டு அறிகுறி ஆகிவிட்டது. "உன்னை அண்ணியாக நான் ஏற்றுக் கொண்டேன் உண்மைதான். அதற்காக நீ குட்டக் குட்ட நான் குனிந்து கொடுப்பேன் என்று நினைத்தாயா? என்று எண்ணினாள் கீதா.

சுருணாவை ஒருமுறை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அருகில் இருந்த நிலைக்கண்ணாடியின் எதிரே போய் நின்றாள்: கண்ணாடியில் அண்ணியைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தாள். சிரித்ததும் கன்னத்தில் விழுந்த குழியைப் பெருமையுடன் விரலால் வருட்டினாள்.

சுருணாவின் முகம் கறுத்தது. "எவ்வளவு திமிர்?" இவள் நல்லதற்கு வரவில்லை" என்று கொதிப்புடன் நினைத்தாள். எதுவும் பேசாமல் விரைந்து அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

அண்ணியின் போக்கைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் கீதா குழம்பினாள்.

அண்ணிக்கு பிரபுவைப் பிடிக்கவில்லையே, அவரோடு தன்னை பழக விடுவாளா? என்ற பயமும் அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

8

மர்மம் என்ன?

அலுவலகம் செல்லுமுன் குமரேசன் தங்கையிடம் வந்தான்.

கீதா பெட்டியில் இருந்த துணிமணிகளை எடுத்து அலமாரியில் அடுக்கிக் கொண்டு இருந்தாள். குமரேசன் அறை வாசலை எச்சரிக்கையோடு பார்ப்பதைக் கண்டாள். “என்ன அண்ணா!” என்று மெல்லக் கேட்டாள்.

“ஒன்றும் இல்லை கீதாம்மா. உன் அண்ணியைப் பற்றி உன்னிடம் ஒன்று சொல்ல வந்தேன். அவ்வளவு தான். சுகுணா ஆதியில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டவள். சுகம் என்பதையே அவள் இப்போதுதான் காணத் தொடங்கி இருக்கிறாள் எனலாம். இன்னமும் எல்லோரிடமும் கலந்து மகிழும் தன்மை வரவில்லை. நம் வீடு போல் சுகத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளும் குணம் இல்லை. அவளிடம் ஏதாவது குறை கண்டால் கூட பொறுத்துக் கொண்டு இருப்பாயா அம்மா? கோபித்துக் கொண்டு போய் விட்டாயானால் பிறகு அப்பா அம்மா தொடர்பே போய்விடும். அப்பா குணம் உனக்குத் தெரியும் அல்லவா? எனக்காகக் கொஞ்சம் பொறுத்துப் போவாயா கீதாம்மா?” என்று கேட்டான்.

கீதாவுக்கு மனம் உருகி விட்டது. ஓடியே வந்து அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள். “இது எல்லாம் சொல்ல வேண்டுமா, அண்ணா? அண்ணி யார்? எனக்கு அக்கா மாதிரி தானே.

அவர்கள் சொல்லி நான் கோபித்துக் கொள்வேனா? நீர் அடித்து நீர் விலகுவது உண்டா? நான் அப்படி எல்லாம் போய்விட மாட்டேன். கவலையை விடுங்கள்.” என்றாள் குமரேசனிடம் ஆறுதலாக.

அதற்குள் சுகுணாவும் அங்கே வந்து விட்டாள். இருவரையும் சந்தேகத்துடன் பார்த்தாள். “என்ன எனக்குத் தெரியக்கூடாத ரகசியமா? நான் வேண்டுமானால் வெளியே போய் விட்டுமா?” என்று கேலியாகக் கேட்பது போல் குத்தலாகக் கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்தாள்.

குமரேசன் சிரித்தான். “உனக்குத் தெரியாத ரகசியம் என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? என்னில் பாதியல்லவா நீ! சக்தி இல்லாமல் சிவம் சிந்திக்கக் கூட முடியாதே” என்றான் விளையாட்டாக.

“சரி, கிளம்புங்கள் உங்களுக்கு நேரம் ஆகிவிட்டது. தங்கையுடன் மாலையில் பேசிக் கொள்ளலாம். பிறகு கூடப் பேசலாம். அவளும் தான் நிறைய நாட்கள் தங்குவாள் போல் இருக்கிறதே. துணிமணி எல்லாம் நிறையக் கொண்டு வந்திருக்கிறாளே” என்றாள் சுகுணா.

“கீதா இங்கே எவ்வளவு நாள் தங்கினாலும் நமக்கு மகிழ்ச்சி தான் பெருகும். நீ வேண்டுமானால் பார் சுகுணா, என் தங்கை மிகவும் கெட்டிக்காரியாக்கும்.”

“பரவாயில்லை, உங்கள் தங்கையிடம் இருந்து நானும் கொஞ்சம் கெட்டிக்காரத் தன்ம் படித்துக்கொள்ளலாம். சரி சரி நீங்கள் கிளம்புங்கள்” என்று சுகுணா குமரேசனை அலுவலகத்துக்கு வழியனுப்பி வைத்தாள்.

குமரேசன் அலுவலகத்துக்குச் சென்ற பின் சுகுணா சமையல் அறைக்குப் போனாள்.

அவள் பின்னோடு கீதாவும் சென்றாள்.

கீதாவைக் கவனிக்காதவள் போல மடமடவென்று வேலைகளைத் தொடங்கினாள். அரைக்க வேண்டியதை வேலைக்காரியி

“அப்படிக்க காரணத்தோடு சொல்லுங்கள். கேட்கிறேன்” என்று எழுந்துபோய் வெற்றிலையைத் துப்பிவிட்டு வந்தாள் கீதா.

“நான் கூட ஒன்று படித்தேன் அண்ணா. தெற்கே கால் நீட்டிப் படுத்தால் எமனுக்கு கோபம் வந்து விடும் என்று. பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி சொல்லுவார்களே. உண்மையில் வடக்கே தலைவைத்துப் படுத்தால் மூளை நோய்கள் வருகின்றன என்று விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்து இருக்கிறார்களாம். வடக்கே தலை வைத்தால் தான் தெற்கே கால் நீட்ட முடியும். அப்படிப் படுக்கக் கூடாது என்பதற்காக எமனை எல்லாம் இழுத்து விட்டார்கள் நம் முன்னோர்கள். ஒன்றையும் விளக்கமாக எழுதி வைக்காமல் வெறும் சம்பிரதாயங்களை வளர்த்து விட்டுப் போய் விட்டார்களே” என்று வருந்தினாள் கீதா.

அப்பொழுது பிரபு அங்கே வந்தான்.

அவனைப் பார்த்ததும் கீதாவின் முகம் மலர்ந்தது.

குமரேசனும் வாய் நிறைய சிரித்தபடி அவனை வரவேற்றான்.

ஆனால் சுகுணாவின் முகம் மட்டும் கறுத்தது. பிரபுவைப் பார்த்ததும் விளக்கெண்ணெய் குடித்தவள் போல ஆகிவிட்டாள். அவள் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன.

அண்ணியின் முகமாற்றத்தை கீதா பார்த்து விட்டாள்.

அண்ணி ஏன் பிரபுவை வெறுக்கிறாள்? அவர்களுக்குள் அப்படி என்ன விரோதம்? இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது என்ற சிந்தனைச் சுழலில் கீதா சிக்கினாள்!

9

வீட்டுக்கு வந்த வீனை

சுகுணா தன்னை வெறுக்கிறாள் என்பது பிரபுவுக்கும் தெரியும். ஆனால், குமரேசனுக்காகத் தான் அவன் இந்த வீட்டுக்கு வந்து கொண்டு இருக்கிறான்.

இப்பொழுது கீதாவும் வந்துவிட்டாள். அவளைப் பார்க்க அவன் அடிக்கடி ஓடி வரத்தான் செய்வான். சுகுணாவின் கடுகடுப்பை இலட்சியம் செய்தால், கீதாவைப் பார்க்க முடியுமா?

ரோஜாவைப் பறிக்கும் பொழுது முள் குத்தத்தான் செய்யும். அதைப் பார்த்தால் ரோஜாவைப் பறிக்க முடியுமா? சுகுணாவை அந்த முள்ளாகத்தான் பிரபு கருதினான்.

பிரபு வந்ததும் பேச்சில் புதிய களை கட்டியது.

பிரபு-கீதா-குமரேசன் மூவரும் சிரித்து சிரித்து சுவையாகப் பேசத் தொடங்கி விட்டார்கள். சுகுணா இருப்பதை அவர்கள் மறந்து விட்டார்கள் போலும்.

சுகுணா பொறுத்துப் பொறுத்து பார்த்தாள். சற்று நேரத்தில் பொறுமை இழந்தாள். “ஆபீசுக்குக் கிளம்பவில்லையா?” என்று கணவனை நோக்கிக் கடுகடுப்பாகக் கேட்டாள்.

“ஊகும், லீவு போட்டு விட்டேன்” என்றான் குமரேசன்.

“என்?” சுகுணாவின் குரல் உயர்ந்தது.

“வெயில் தாழ்ந்ததும் கீதாவை அழைத்துக் கொண்டு நாம் எங்காவது போய் வரலாம்” என்றான் குமரேசன் நிதானமாக.

“நல்ல இந்திப் படம் ஏதாவது பார்க்கலாம் அண்ணா” என்று கீதா உற்சாகத்துடன் கூறினாள்.

“வெளியே போகவேண்டுமா? அதுவும் சினிமாவுக்கா?”
சுகுணாவின் குரல் கிரீச்சிட்டது.

“உங்களுக்கு சினிமா பிடிக்காதா அண்ணி?” என்று கீதா பரிவாகக் கேட்டாள்.

“எனக்கும் காலையில் இருந்தே தலைவலி. அதோடு இவ்வளவு வேலையும் பார்த்து இருக்கிறேன். இனி சினிமாவுக்கு வேறு போய் உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமா? என்னைப் பற்றிய நினைப்புக் கொஞ்சமேனும் இருந்தால் இப்படித் திட்டம் போடுவீர்களா?” சுகுணாவின் குரலில் அழகை கலந்து ஒலித்தது.

கீதா பயந்து போனாள். “வேண்டாம் அண்ணா இன்று வீட்டிலேயே இருக்கலாம்” என்றாள்.

அது குமரேசனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. “காற்றாடக் கடற்கரைக்குப் போகலாம். உன் தலைவலிக்குக் கூட இதமாக இருக்கும்” என்றான், சுகுணாவிடம்.

“எப்படிப் போறதாம்? உங்கள் ஸ்கூட்டரில் நாம் இருவர்தான் போக முடியும். பஸ் எனக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது” என்று சுகுணா குதர்க்கம் பேசினாள்.

சுகுணா வேண்டும் என்றே தடுக்கிறாள் என்பது கீதாவுக்குப் புரிந்தது. தன்னை முன்னிட்டு அண்ணனுக்கும் அண்ணிக்கும் இடையே தகராறு வருவதை அவள் விரும்பவில்லை. ஆனால் என்ன சொல்வது என்றும் புரியவில்லை.

“என் காரில் எல்லோரும் போகலாமே” என்றான் பிரபு.

“அந்த டப்பா காரில் புனி மூட்டைபோல அடைந்து கொண்டு வர என்னால் முடியாது. அதோடு அவர் லொட்டு லொடுக்கென்று என்னைப் பற்றி ஏதாவது குறைகூறிக் கொண்டே வருவார்” என்று சுகுணா வெறுப்போடு சொன்னாள்.

குமரேசன் ஆனமட்டும் சொல்லியும் சுகுணா வெளியே வர மறுத்து விட்டாள். எல்லோரும் வீட்டிலேயே பேசிக் கொண்டே

இருக்கலாம் என்று கீதா சொல்லிப் பார்த்தாள். அது குமரேசனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பிரபுவும் வெளியில் போய் வருவதையே விரும்பினான்.

அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து கொள்ளவே, சுகுணா எழுந்து தன் அறைக்குப் போய்விட்டாள்.

குமரேசனும் அவள் பின்னோடு சென்றான்.

என்ன நடந்ததோ; சற்றுப் பொறுத்துக் குமரேசன் மட்டும் வெளியே திரும்பி வந்தான்.

சுகுணா மாத்திரை சாப்பிட்டு விட்டு தூங்குகிறாளாம். நம்மை மட்டும் போகச் சொல்லுகிறாள். அங்கே இங்கே என்று குறிப்பாக எங்கும் செல்ல வேண்டாம். சும்மா ஒரு ஜாலி டிரைவ் காரிலேயே சுற்றிவிட்டு வருவோம்” என்றான்.

கீதா அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். வித்தியாசமான எவ்வித உணர்ச்சியும் அவன் முகத்தில் தெரியவில்லை. எப்போதும் போலப் புன்னகையுடன் இருந்தான்.

ஆனால் பிரபு தலைக்கு மேல் சுற்றிய மின் விசிறியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அண்ணா, நாமும் வீட்டிலேயே இருப்போம். அண்ணிக்கு உடம்பு நன்றாக இல்லாதபோது” என்று கீதா இழுத்தாள்.

தனியாகச் சற்றுப் படுத்து இருப்பது தான் அவளுக்கு நல்லது. நாமும் இருந்தால் தொல்லை. அதனால் நாம் போகலாம் வா கிளம்பு” என்று குமரேசன் மேலே பேச்சுக்கு இடமின்றி முடித்து விட்டான்.

கீதா உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்தாள். இதுவரை பிரபுவிடம் பேசிக்கொண்டு இருந்த குமரேசன் எழுந்தான்.

“நீ பிரபுவிடம் பேசிக் கொண்டு இரு கீதா. நான் சுகுணாவுக்கு மாத்திரை கொடுத்து விட்டு வருகிறேன்” என்று உள்ளே போனான்.

கீதா உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு பேசாமல் அமர்ந்து இருந்தாள். அவளுக்கு இந்த மாதிரி ரகளை புதிது; சூழ்நிலை பிடிக்கவில்லை. வந்த தினத்தன்றே அண்ணி இப்படி நடப்பது அவளுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. மறைக்கவும் முடியவில்லை; தலையைக் குனிந்து கொண்டு சுமமா உட்கார்ந்து இருந்தாள்.

“உன் அண்ணியின் போக்கை நினைத்து இப்படி இருக்கிறாயா, கீதா?” அதை எல்லாம் பார்க்கத் தொடங்கினால் பிறகு சர்வ சதாகாலமும் இப்படித்தான் நேரும்” என்றான் பிரபு.

“நான்... நான்... என்ன தப்பு செய்தேன்? அதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை” என்றாள் கீதா மெல்லிய குரலில்.

“நீ ஒன்றும் செய்யத் தேவையே இல்லை. உன் அண்ணியின் குணம் அவ்வளவு தான். வேறு ஒன்றும் இல்லை. என் மங்காத ஆச்சரியம் என்ன என்றால், இப்படி ஒரு பெண்ணைக் குமரேசன் ஏன் மணந்து கொண்டான் என்பதுதான். அதுவும் பெற்றோரைத் துறந்து, உற்றாரை மறந்து... ச்ச இனி அதைப் பற்றி நினைத்துப் பயன் இல்லை. நினைப்பது சரியும் இல்லை. இதை மறந்து முடிந்த வரை மகிழ்ச்சியாய் இருப்பதுதான் நல்லது” என்றான் பிரபு.

“ம்ம்...” என்று யோசனையோடு நிமிர்ந்தாள் கீதா.

“இது போதாது. சிரிக்க வேண்டும்” என்றான் பிரபு புன்னகையுடன்.

கீதாவின் கன்னத்தில் குழி விழுந்தது.

குமரேசன் வந்ததும், மூவருமாகக் காருக்குச் சென்றனர். கீதாவும், குமரேசனும் பின் இருக்கையில் அமர்ந்தனர்.

“டிரைவர், காரை எடப்பா” என்றான் குமரேசன் வேடிக்கையாக.

பிரபுவும், குமரேசனும் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டவர்கள் போல வேடிக்கையாகப் பேசி அவனைக் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்க வைத்தனர். கீதாவும் இயல்பிலேயே கலகலப்பான பெண். இப்போது கேட்க வேண்டுமா?

மாலை மங்கியது. கடற்கரைச் சாலையோடு கார் சென்றது. கடலுள் மினுக்கிட்ட விளக்குகள் கண்ணைப் பறித்தன. ஒளிமயமான சென்னையும் கீதாவின் கருத்தைக் கவர்ந்தது.

வழியில் ஓர் ஓட்டலில் மூவரும் ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டார்கள். பின் வீடு திரும்பினர்.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் குமரேசன், ‘டிரைவருக்கு மிகவும் நன்றி’ என்று சொல்லவிட்டு இறங்கினான். கீதாவும் இறங்கினாள்.

“ஏன் கீதா, இப்படிப் பெட்ரோலும் போட்டுக் கொண்டு காரையும் கொண்டுவரும் டிரைவரை எங்கேனும் பார்த்து இருக்கிறாயா? அதிசயமாயில்லை?” என்று கண்ணைச் சிமிட்டினான் குமரேசன்.

கீதா சிரித்துக் கொண்டே வீட்டினுள் ஓடினாள்.

ஓடி வந்தவள் திடுக்கிட்டுப் போய் அப்படியே நின்றாள்.

சோபாவில் கால் மேல் கால் போட்டபடி சிகரெட்டு புகையை ஊதிக்கொண்டு அலட்சியமாக உட்கார்ந்து இருந்தான் ஓர் இளைஞன். வெகு உரிமை உள்ளவன் போல “வா கீதா” என்று அவளை அழைத்தான்.

அவன் ஜெயபால்.

10

உரிமைப் பிரச்சனை

ஜெயபாலைப் பார்த்த கீதா திகைத்து நின்றாள்.

பேராசைக்காரன் பெருநிதியைப் பார்ப்பது போல் ஜெயபால் கீதாவைப் பார்த்தான். அங்கம் அங்கமாக பார்வையாலேயே விழுங்கினான்.

கீதாவை அடுத்து குமரேசனும் புருவத்தை சுருக்கினான். தன் வீட்டு விருந்தாளி யார் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஆண்பிள்ளைகள் அவன் கண்ணில் படமாட்டார்கள் போலும்!

வந்து... மனிக்க வேண்டும். உங்களை எனக்கு நினைவு இல்லை. நீங்கள்...? என்று கேட்டுக் கொண்டே ஜெயபாலின் எதிரே போய் அமர்ந்தான் குமரேசன்.

பிரபு காரை பூட்டிவிட்டு உள்ளே வந்தான். ஜெயபாலின் பார்வையைக் கண்டான். "நீ உள்ளே போ கீதா" என்று கீதாவின் காதோரமாக மெல்லக் கூறினான். பிறகு இவனும் குமரேசனுக்கு அருகில் சென்று உட்கார்ந்தான்.

கீதா உள்ளே போனாள். எதிரே, கையில் ஒரு பானத்துடன் சுருணா வந்தாள். அவன் முகத்தைப் பார்த்த கீதா திடுக்கிட்டாள்.

ஏற்கனவே வெளுப்பாக இருந்த சுருணாவின் முகம் இப்போ முது இரத்தப்பசையே இல்லாததுபோல் அடியோடு வெளிறி இருந்தது. தம்ளரை ஏந்தி இருந்த கை லேசாக நடுங்கியது.

கீதாவுக்குப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. "மெய்யாகவே அண்ணிக்கு உடம்பு சரியில்லைதான் போலும். சும்மாவேனும் பூச்சி காட்டுகிறாள் என்று நினைத்தோம் என்று வருந்தினாள். "நான் கொண்டு வந்து தருகிறேன் அண்ணி" என்று தம்ளரை வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

கீதா

51

வரவேற்பு அறையின் வாசல் வரையில் வந்த பிறகு தன் பானம் ஜெயபாலுக்கு என்பது கீதாவின் மண்டையில் உறைத்தது. அவனுக்குத்தான் கொண்டு போய்க் கொடுப்பதா என்று தயக்கத்துடன் நின்றாள். அங்கு இருந்தவாறே பிரபுவையும் குமரேசனையும் பார்த்தாள்.

பிரபுவின் முகம் உணர்ச்சியற்று இறுகி இருந்தது. அவனுக்கு ஏதோ கோபம் என்று கீதா உணர்ந்தாள். கோபம் வந்தால் அவன் முகம் இறுகி விடுகிறது. இதற்குள் பிரபுவின் "முழு" களை அறிந்து கொள்கிறோமே என்று உள்ளூர மகிழ்ந்தாள்.

அதற்குள் பிரபு கீதாவைப் பார்த்து விட்டான். குமரேசனிடம் ஏதோ சொன்னான். குமரேசன் எழுந்து வந்து கீதாவிடம் இருந்த பானத்தை வாங்கிச் சென்றான்.

பிரபு கீதாவைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்தான். உள்ளே போய்விடு என்று கூறாமல் கூறியது பார்வை. கீதாவும் சிட்டாக மறைந்தாள்.

முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே சுருணா வந்தாள்.

ஜெயபாலைக் கணவனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். அவளுடைய ஒன்று விட்ட பெரியப்பா மகனாம். ஊரில் இருந்தா னாம். இப்போதுதான் சுருணாவின் முகவரி தெரிந்ததும் வந்தா னாம்.

ஜெயபால் கலகலப்பாகப் பேசினான், உரத்த குரலில் பேசி னான். சத்தமிட்டு சிரித்தான். நிறையப் புகை விட்டான்.

குமரேசன் பொதுப்படையாகவே பேசிக் கொண்டே இருந் தான்.

கடைசியாக ஜெயபால் கிளம்பினான். விடை பெற்றான். "கீதா எங்கே சுருணா?" அவளிடம் சொல்லிக் கொள்ள வேண் டும். "கீதா" என்று சுதந்திரமாக அழைத்தான்.

காழில் விழுந்ததும் கீதா பேசாமல் உள்ளேயே இருந்தாள்.

"அவள்... அவள்" என்று சுருணா தயங்கினாள்.